

Robert Holdstock

THORN

Při západu slunce, když kameníci a mistři tesaři ukončili denní práci a unaveně se trousili do vesnice, Thomas Wyatt zůstal za napůl dokončeným chrámem a naslouchal hlasu kamenného muže, který k němu promlouval.

Šepot k němu doléhal naléhavě, vytrvale: "Spěchej! Spěchej! Musím být hotový dřív než ostatní. Spěchej!"

Thomas, ukrytý v temnotě pod galerií, si byl jistý, že ten přízračný křik je slyšet na míle daleko. Ale strážný John Tagworthy byl už skoro úplně hluchý a kněz byl příliš zabraný do svatých obřadů.

Thomas kněze slyšel. Už podruhé obcházel kostel, což dělal vždy, když slunce zapadalo, v jedné ruce malou kourící kadidelnici a v druhé knihu. Šel zprava doleva. Démoni a duchové staré země letěli před ním, a ptáci a netopýři létali po smrákajícím se nebi. Kněz, jako všichni lidé, kteří na kostele pracovali - kromě samotného Thomase - byl v tomto kraji cizincem. Měl dlouhé vlasy a tmavý, zastřižený vous, na mnicha vypadal nezvykle.

Stále mluvil o převeliké svatosti místa, kde se stavěl jeho kostel. Pečlivě dohlížel na práci řemeslníků. Modlil se k severu a k jihu, a lidé ho stále viděli klečet na nejvyšším vrcholu pahorku, jako by vymítal prastaré duchy, kteří byli pochováni vespod.

Tohle byl Tančící vrch. Než tu začali stavět kamenný kostel, stál tu kostel dřevěný, a někteří říkali, že sám svatý Petr zde vztyčil první trámy. A cožpak zde neodpočíval Josef, nesoucí Kristův grál, dokud ho nevyhnali démoni, kteří vystoupili z toho pahorku?

Ale byl to Tančící vrch. A někdy ho lidé nazývali jeho starším jménem, *Ynis Calidryv*, ostrov starých ohňů. Kopec měl i jiná jména, která již upadla v zapomnění.

"Spěchej!" volal kamenný muž ze svého skrytého výklenku. Thomas cítil, jak se studené zdi chvějí hlasem toho přízraku. Otrásl se, když pocítil sílu země, která se navracela do zdobených pískovcových pilířů, do kvádrů, jež do sebe přesně zapadaly. Vždycky v noci.

V závětrí jižní zdi zapraskal oheň strážného a vyšlehl výš. Kněz scházel z kopce k vesnici, jen jednou se zastavil a zahleděl se zpět na zpola dokončenou kostru prvního kamenného kostela v kraji. A pak odešel.

Thomas vykročil ze tmy a zůstal stát, zadíval se skrz nehotovou střechu na mraky a nebe, a na zářící světélko, Jupitera. Srdce mu rychle tlouklo, ale jeho údy a mysl zaplavila velká úleva. A jako vždy se usmál, pak na chvíli zavřel oči. Myslel na to, co dělá. Myslel na Beth a na to, co by řekla, kdyby věděla o jeho tajné práci; sladká Beth; neměla děti, které by ji potěšily, takže teď byla osamělejší než jindy. Ale už to nebude trvat dlouho. Ta tvář už byla skoro hotová...

"Spěchej!"

Ještě několik nocí. Ještě několik hodin práce v temnotě a všechno úsilí strážného, který kostel hlídal, vyjde nazmar.

Kostel bude ukraden. A tím zlodějem bude Thomas!

Vykročil příšeřím k místu, kde u postranní zdi ležel dřevěný žebřík. Opřel žebřík o vysokou galerii - galerii malomocných - a vyšplhal po něm. Vytáhl žebřík za sebou a vydal se přes nepotřebné kousky dřeva, kamene a kůže k nejzazšímu, nejužšímu koutu. Do tichého kostela shlížely holé tváře hrubého pískovce. Kameny nedržela žádná malta. Pojila je vlastní váha. Nepodpíraly nic, jen sebe.

A díky Thomasovým svalům se jeden z nich pohnul, vybočil z řady ostatních.

Zešeřilo se, ale noc ještě nepadla, takže zbývalo dost kalného světla, aby viděl tvář, která tam byla vytesána. Hleděl na vous tvořený listím, na šterbiny šikmých očí, široké, rozšířené nozdry. Viděl, jak budou vypadat tváře, jak se budou ježit vlasy, jak vloží bílé a červené bobule čarodějnického trní do větviček, které budou tvář rámovat...

Thomas hleděl na Thorna a Thorn hleděl na Thomase, studený úsměv na studených kamenných rtech. Hlasy šepotaly říší zvuků, která nepatřila ani kostelu, ani jinému světu, ale nalézala se kdesi jinde, stinná země hlasu, pohybu a vzpomínek.

"Musím být hotový dřív než ostatní," zašeptal kamenný muž.

"Však budeš," řekl kameník, vybral si z kožené brašny dláto a kladivo. "Měj trpělivost."

"Musím být hotový dřív než ti kouzelní!" pokračoval Thorn a Thomas podrážděně vzdychl.

"Však budeš. Zatím se neshodli na podobě jejich tváří."

"Kouzelní", tak Thomas říkal apoštolům. Dvanáct soch zatím stálo nad oltářem, těla hotová, ale tváře zůstávaly stále prázdné.

"Abych je mohl ovládat, musím tu být první," řekl Thorn.

"Už jsem ti otevřel oči. Sám se můžeš přesvědčit, že jejich tváře zde dosud nejsou."

"Otevři mi je lépe," řekl Thorn.

"Dobrá."

Thomas vztáhl ruce ke kamenné tváři. Dotkl se rtů, nosu, očí. Znal každý výstupek, každou rýhu, každou stopu dláta. Cítil tvrdou kamennou vrstvu pod pravým okem, kde se pískovec bude opracovávat špatně. Tvrdé místo našel také v koruně z trní, byla to skvrna v měkkém kameni, kterou bude muset opracovávat opatrně, aby celý reliéf nepraskl. Když mu prsty přejely

po rtech trnového nmže, zalechtal ho dech, dech muže z lesnatého kraje, dýchajícího z dávné minulosti. Když se Thomas dotkl očí, pocítil, jak se bulvy pohybují, celé netrpělivé, aby viděly lépe.

Věším v dřevěném hrobu a mezi námi leží tisíc let, řekl jednou Thorn. *Spěchej, spechej. Přived' mě zpátky.*

Thomas v houstnoucí tmě pracoval podle hmatu, otesával obličej a vracel život ztracenému bohu. Jeho práce, to byla jen řada drsných tónů kamenné hudby v tichém kostele. John Tagworthy, strážný, který seděl venku u ohně, si jich nevšimne. Mohl by zahlédnout záři lojové svíce na břiše mraků, mohl by v té dosud letní noci ucítit upřouknutí ze vzdáleného hradu, ale zvuky lidí a přírody už dávno přestaly znepokojovat jeho smysly.

"Thomasi! Thomasi Wyatte! Pro Boha, kde jsi?"

Hlas, který ho zdola volal, Thomase tak vylekal, že upustil dláto, a v zoufalé snaze nástroj zachytit ře pořezal. Dlouho zůstal zticha, proklínal Jupitera a náhle se objevivší pruh jasných hvězd. Kostel se jevil jako shluk stínů proti temnotě. Když pohlédl na severní klenbu, měl dojem, že vidí obrys člověka, ale byl to jenom kus trámu. Sálh po těžkém kamenném kvádu, aby zakryl kamennou tvář, a v tu chvíli se hlas ozval znovu.

"Bůh tě zatrat', Thomasi Wyatte. Tady je Simon. Millerův syn Simon!"

Thomas se připlazil k okraji galerie a pohlédl dolů. Upoutal ho jakýsi pohyb. Vzhlédl k němu Šimonův bledý obličej. "Slyšel jsem tě pracovat. Na čempak pracuješ?"

"Ale na ničem," zalhal Thomas. "Jenom se cvičím na dobrém kameni s dobrým nástrojem."

"Ukaž mi tu tvář, Thomasi," řekl mladší muž a Thomas ucítil, jak mu z hlavy vyprchala všechna krev. *Jak se to dozvěděl?* Šimonovi bylo dvacet let, byl tři roky ženatý a stejně jako Thomas bezdětný. Byl samozřejmě svobodný člověk; pracoval v otcově mlýně, ale spoustu času strávil na polích, malých pozemcích své rodiny i lánech patřících Hradu. Avšak jeho velkou touhou bylo stát se členem cechu, a to zednického.

"Jakou tvář?"

"Spust' mi dolů žebřík," naléhal Simon a Thomas neochotně nechal dřevo klouzat dolů. Mlynář vyšplhal na galerii, jen supěl. Páchl česnekem. Dychtivě, se rozhlédl šerem. "Ukaž mi toho zeleného muže."

"Vysvětlí mi, co vlastně chceš."

"Ale no tak, Thomasi! Všichni vědí, že tesáš Pána Lesů. Chci ho vidět. Chci vidět, jak vypadá."

Thomas ani nemohl promluvit. Srdce se mu střídavě zastavovalo a zase třeštilo. Šimonova slova ho zasáhla jako dýka. *Všichni to věděli! Jak je možné, že to všichni věděli?*

Thorn k němu promluvil, jenom k němu. Nechal kameníka přísahat, že bude mlčet a zachová tajemství. Po třicet dnů Thomas Wyatt riskoval nejen bičování, ale skoro určitě i pověšení za takové rouhání, riskoval život. *Všichni to věděli?*

"Jestli to všichni vědí, proč mě nezastavili?"

"Nemyslím tím všichni" řekl Simon, zatímco slepě hmatal po studených zdech, aby našel Thomasovu práci. "Myslím tím vesnici. Šeptá se to. Jsi hrdina, Thomasi. Víme, co děláš, a pro koho. Je to vzrušující; je to *správné*. Tančil jsem s nimi na lesní křižovatce. *Přinesl jsem oheň*. Já vím, kolik moci tu zbývá. Můžu proklít Boží jméno - *přesto* budu v bezpečí. Nemá nade mnou žádnou moc, nad žádným z nás. Nepatří na Tančící vrch. *Neboj se*, Thomasi. Jsme tvoji přátelé... Ach!"

Simon našel uvolněný kámen. Byl těžký a Simon hlasitě zamručel, když kámen vytahoval a opatrně postavil na podlahu. Jeho dech se však ztišil, když vztáhl ruce ke kamenné tváři. Ale Thomas zahlédl, jak se mladík stáhl, prsty roztažené, avšak vzácné ikony se nedotkl.

"Je v tom kouzlo, Thomasi," řekl Simon v uctivé bázni.

"Je v tom kus umění - pracovat v noci, pracovat ve strachu - je v tom kus umění, to bych řekl."

"Vtom obličej je kouzlo," opakoval Simon. "Čerpá sílu ze země dole. Je spojený s Tančící studnou. V těch očích je voda, Thomasi. Vlhkost té staré studny. Ten obličej je úžasný."

Popadl krycí kámen a namáhavě ho usadil na místo. "Lituji, že to nejsem já. Škoda, že si zelený muž nevybral mě. Je to čest, Thomasi. Opravdu."

Thomas Wyatt se na svého přítele ohromeně podíval. *Opravdu* zde stál Simon, mlynářův syn? Byl to ten mladík, který nosil už deset let při každém Vzkříšení kříž? Simon Miller! *Tančil jsem s nimi na lesní křižovatce*.

"S kým jsi tančil na křižovatce cest, Simoně?"

"Ty víš," zašeptal Simon. "Je to živé, Thomasi. Všechno je to živé. Je to tady, kolem nás. Nikdy to neodešlo. Pán lesů nám ukázal..."

"Thorn? Toho myslíš?"

"*Jeho* myslím!" Simon ukázal ke skrytému výklenku. "Je tady už roky. Přišel ve chvíli, kdy se mniši rozhodli, že tady postaví kostel. Přišel nás zachránit, Thomasi. A ty mu pomáháš. Závidím ti..."

Simon slezl po žebříku dolů. Proměnil se v nenápadný noční stín, který se rychle vrhl k vysokému oblouku, do kterého budou brzy zasazeny dubové dveře, a pak zamířil přes rozbahněný kopec kolem lesa tam, kde spala vesnice, ponořená do tmy.

Thomas šel za ním dolů, uložil žebřík zpátky ke zdi. Ale venku, téměř na dohled ohně strážného, se podíval k severu, přes les, tam, kde se hřebeny rýsovaly vysoko a temně proti bledé, šedivé záři mraků. Pod hřebeny hořel oheň. Věděl, že se dívá na lesní křižovatku, kde kamenná silnice Římanů protínala nepoužívanou stezku mezi Woodhurstem a Bidendenem. Jako dítě si tam hrával, přestože mu nakazovali, aby po rozbité kamenné cestě *nikdy* nechodil.

Na opuštěné křižovatce bylo zvláštní místo, a před lety tam se starším bratrem Simona Millera, Watterem,

často našli vychladlé pozůstatky ohně a slavností. Psanci, samozřejmě, a tajné kolony saských rytířů, kteří cestovali po skrytých lesních stezkách. Jakékoli jiné zdůvodnění bylo nemyslitelné. Nu, byla tu dokonce jedna stará šibenice, kde byla vykonávána lesní spravedlnost...

Zachvěl se, když si vzpomněl na chvíli, kdy vystoupil na mýtinu a uviděl napuchlou, zešedlou mrtvolu muže, který visel na zčernalém trámu. Na ramenou mu seděli černí ptáci. Obličej už neměl oči, nos, vůbec žádné maso, a ten pohled na mrtvého zloducha způsobil, že se tam Thomas už nikdy nevrátil.

A nyní na lesní křižovatce plál oheň. Stejný oheň jako před třiceti nocemi, když za ním Thorn poslal dívku...

Probudil ho hlas zvenčí, který volal jeho jméno. Jeho žena Beth, tvrdě spící na slavníku, se trochu zavrtěla. Byla teplá noc. Natáhl si kalhoty a přes ramena si přehodil lněnou košili. Když vyšel ven, vyplašil slepici, která rozzlobeně zakdákala a šla si hledat jiné klidné místo.

Dívka měla na sobě tmavý oděv. Přes hlavu si přehodila šál. Byla však mladá a ruka, která sáhla po jeho ruce, byla měkká a bledá.

"Kdo jsi?" řekl a ustoupil. Přitiskla se k němu. Nechtěl s ní jít, trochu proto, že se bál, a taky mu dělalo starosti, že ho uvidí Beth.

"Iagus goroth! Fiatha! *Fiatka!*" Její slova zněla Thomasovi cize. *Podobala* se skrytému jazyku, ale nepocházela ze stejné řeči.

"Kdo jsi?" nedal se a dívka vzdychla, ale jeho ruku nepouštěla. Nakonec si ukázala na hrud'. Oči jí pod šálem zazářily. Vlasy měla dlouhé, měl pocit, že jsou červené jako oheň. "Amith!" řekla. Ukázala do dálky. "Thorn. Ty jít s Thornem. S Anuth. Se mnou. *Pojd'*. Thomas. Thomas k Thornovi. *Fiatka!*"

Táhla ho za ruku, rozběhl se. Její sevření povolilo. Utíkala před ním, sukně jí vlála, tělo sehnuté. Klopýtal nocí, ale ona, jak se zdálo, viděla každou nízkou větev a každý bukový kořen, který se jim stavěl do cesty. Vešli do lesa. Soustředil se na její letící postavu, chvílemi volal, aby zpomalila. Pokaždé, když upadl, se vrátila, a z úst vyluzovala mlaskavé zvuky, vyjadřující netrpělivost a úzkost. Pomohla mu na nohy, ale okamžitě vyrazila do lesních hlubin, bez ohledu na to, že riskuje život nebo zranění.

Najednou zaslechl hlasy, rytmické bubnování, praskání ohně... a jemný ševel tekoucí vody. Přivedla ho k řece. Vinula se lesem a pak dál přes nížinu k řece Avon.

Mezi stromy zahlédl oheň. Anuth ho vzala za ruku a táhla ho nikoli na mýtinu, ale k vodě. Za chůze hleděl na plameny. Míhaly se před nimi temné lidské postavy. Zdálo se, že tančí. Těžký rytmus jakoby vyluzovaly kosti bijící o sebe. Hlasy zpívaly. Jazyk mu byl povědomý, ale nerozuměl mu.

Anuth ho táhla kolem osvětlené mýtiny. Přišel k řece, a dívka odběhla. Překvapeně se otočil, zasykl její jméno; ale zmizela. Podíval se znovu na vodu, kterou oživovaly hvězdy a světlo čtvrtiny měsíce. U samé vody rostl trnitý strom se silným kmenem. Strom se chvěl a pohupoval ve večerním větru.

Trnitý strom rostl přímo před polekaným Thomasem Wyattem. Rostl, rovnal se, vytahoval se do výšky. Paže, nohy, zář měsíčního světla na očích bělmech a zubech.

"Vítej, Thomasi,.." řekl strom.

Thomas ustoupil o krok, polekaný tím zjevením.

"Vítej kde?"

Thorn se zasmál. Lidský hlas zasípал jako soucho-tinářské děcko. "Rozhlédni se kolem, Thomasi. Pověz mi, co vidíš."

"Tmu. Les. Řeku, hvězdy, noc. Studenou noc."

"Nadechni se, Thomasi. Co cítíš?"

"Stejnou noc. Řeku. Listí a rosu. Oheň, cítím oheň. A podzim. Všechny vůně podzimu."

"Kdy naposledy jsi tyto věci viděl a cítil?"

Thomas, zmatený podivným půlnočním setkáním, se ve svých šatech třásl. "Včera večer. Vždycky jsem je viděl a cítil."

"Pak vítej na místě, které dobře znáš. Vítej v podzimní noci, kterou tato zem vždycky znala a vždycky se z ní bude radovat."

"Ale kdo jsi?"

"Jsem znám pod mnoha jmény." Přistoupil blíž k roztřesenému muži. Jeho trnová koruna s podivnými rohy se proti mrakům rýsovala jako zlomený strom. Jeho vousy z listí a dlouhé trávy šelestily, když mluvil. Jeho tělo se chvělo, když se noční vánek dotkl oděvu přírody, který měl ovinutý kolem těla. "Věříš v Boha, Thomasi?"

"Zemřel pro nás. Jeho syn. Na kříži. Jeho Všemohoucí..."

Thorn pozvedl paže. Podržel je ve výšce vedle těla. Podobal se v té studené noci velkému kříži a jeho trnitá koruna byla jako parohy zvířete. Thomase Wyatta, vesničana, zaplavil starý strach, zapomenutý děs. Šálily ho výkřiky předků. Vzpomínky na oheň šeptaly slova ve skrytém jazyce, mátlý mu mysl.

"Já jsem Boží Kříž," pravil Thorn. "Dotkni se toho dřeva, dotkni se ostrých trnů..."

Thomas vztáhl ruce. Jako by za něj jednal někdo jiný. Prsty se dotkly studého břicha toho muže. Pocítil potrhá-ný sval na trámu kříže, zakrvavené hroty trnů, které trčely muži z hlavy. Nervózně přejel sukovaté dřevo stehem, a větev, vyčnívající mezi nimi, horkou pod jeho prsty, vášeň přírody, která nikdy neumírá.

"Co ode mě chceš?" zeptal se Thomas tiše.

Kříž se znovu proměnil v muže. "Abys přenesl mou podobu do té nové svatyně. Aby ta svatyně patřila mně. Aby mi patřila navždycky, bez ohledu na druh obřadů, které se budou odehrávat uvnitř..."

Thomas se zadíval na Pána Lesů.

"Řekni mi, co mám udělat..."

Všichni to věděli, říkal Simon. Všichni z vesnice. Šeptalo se to. Thomas byl hrdina. Všichni to věděli. Všichni kromě Thomase Wyatta.

"Proč to přede mnou tajili?" mumlal do noci. Chouli-l se do kabátu a vmáčkl se do výklenku. Setkání se Simonem jím zle otrásl.

Na sever odtud směrem k Biddendenu viděl pochmurný beztvářý les. Hrad a hnízda vesnic, která k němu patřila, byly za ním. Viděl jenom hvězdy, mledá mračna a záblesky ohně tam, kde se odehrávala podivná pobožnost.

Proč ho ten oheň v půlnočním lese tak přitahoval? Proč ho tak uklidňovalo pomyšlení na teplou záři vycházející z hromady větví, hluk hovoru a smích všech, kdo se choulili v jeho světle vrhající stíny? Tančil kolem ohně dost často: za májového večera, při svátku všech svatých. Ale tyto ohně se zakládaly ve vesnici. Jeho duše

se při pomýšlení na ten oheň v lese třepetala jako blažený pták. Vůně podzimu, dotyk noční rosy, blízkost duší stromů a rostlin; bezvěké oči budou pozorovat tanečnický. Sdíleli život s lesem.

Proč se ho stranili? *Všichni to věděli.* Vesničané, kteří na velikonoční neděli nosili ulicemi umírajícího Krista... teď kolem ohně nosí obrazy kance, jelena a zajíce? On - Thomas - byl hrdina. Mluvili o něm šeptem. Všichni věděli o jeho práci. Kdy se vrátili k víře starých časů? Thorn se snad zjevil každému z nich?

Proč s nimi tu novou víru *nesdíleli*? Byla to stejná víra. Využil svého řemesla; oni pro bohy tančili.

Jako by byl ze stejného studeného kamene, na kterém pracoval, ostatní se ho stranili a pozorovali ho zpovzdálí. Věděla to Beth? Thomas se zachvěl. Hodiny mýjely. Cítil na hrdle oprátku. Stačilo jediné slovo na nesprávném místě, někdo něco zaslechne - jediné šeptnutí nesprávnému člověku, a Thomas Wyatt se promění v šedivou mrtvolu zavěšenou za krk, kořist pro černé ptáky. Oči, nos, maso obličej. Každý rys, který dobýval pro Thoma pomocí kladiva a dláta, by z jeho tváře odsekal tvrdé, vlhké zobáky.

Podle měsíce Thomas poznal, že seděl u kostela několik hodin. Strážný John kolem neprošel. Teď, když si na to vzpomněl, Thomas zaslechl chrápání, které se ozývalo jakoby z veliké dálky.

Thomas se zvedl. Opatrně si přehodil brašnu přes rameno, dával pozor, aby železné nástroje neprořízly kůži. Ale když vyrazil k pěšině, zaslechl, že se v kostele něco pohybuje. Strážný v dálce zachrápal.

Určitě to byl Simon, mlynářův syn, pomyslel si Thomas, určitě se vrátil, aby se ještě jednou podíval do tváře lesního boha.

Thomas, podrážděný a stále zmatený, znovu vstoupil do kostela a podíval se ke galerii. Žebřík se opíral o balkón, zaslechl, jak se pohybuje kámen proti kameni. Pak chvíle ticha, a kámen se vrátil na místo. K žebříku přistoupil nějaký člověk a začal sestupovat.

Thomas se užasle díval. Ustoupil do hustší tmy, když se kněz rozhlížel a vracel žebřík na své místo. Thomas zaslechl kněžův smích. Muž pak prošel šerem, dlouhá tunika jen zavířila v prachu a úlomcích kamene.

Dokonce i kněz to věděl! A to vůbec nedávalo smysl. Thomas neklidně spal, naslouchal tichému dechu ženy. Několikrát pocítil nutkání probudit ji, mluvit s ní, a zašeptal její jméno a zatřásl jí rameny. Ale dřímala dál. Za svítání byli spolu, ale on byl tak unaven, že sotva mohl mluvit. Pojedli tvrdý chleba, omaštěný studenou, řídkou kaší. Thomas přelil zbytek piva do hliněného džbánu. Nápoj byl masnější než kaše, ale spolykal kyselou tekutinu a ucítil, jak ho zahřívá.

"Poslední zbytek piva," řekl smutně a poklepal na sud.

"Máš moc práce, nemůžeš vařit další," řekla Beth od stolu. "A já to neumím." Byla zabalená do silného vlněného pláště. Uprostřed malého pokojíku vyhasínalo ohniště. Smitka šedého popele se vznášela ve světle padajícím dírou ve střeše.

"Ale nemáme žádné *pivo*!" Nespokojeně udeřil hrnkem o sud. Beth na něj pohlédla, překvapilo ji, jak je rozlobený.

"Můžeme dostat pivo od mlynáře. Už jsme to jednou udělali a později mu to splatili vlastním pivem. Není to nic světoborného."

"Nemám čas vařit pivo," řekl Thomas a díval se na Beth zapadlými očima, pod kterými se mu objevily tmavé kruhy. "Pracuju na něčem moc důležitém. Myslím, že víš na čem."

Pokřčila rameny. "Proč bych to měla vědět? Nikdy o tom nemluvíš." Její bledý obličej byl sladký. Byla stejně hezká, jako když si ji bral; ano, v těle byla plnější, a v životě rozšafnější. To, že neměli děti, neovlivnilo její chuť do života. Nechala moudré ženy, aby ji napájely bylinami a kořením, vodily ji k podivným kamenům a podivným cizincům; prohlíželi ji apatykáři a doktoři a Thomas pracoval na panském i na svém, aby to všechno zaplatil. A samozřejmě se modlili. Teď se Thomas cítil příliš starý, než aby se staral o děti. Život s Beth byl dobrý a společný - smutek je sblížil víc, než kolik poznají jiné páry.

"Všichni vědí, na čem pracuji," řekl hořce.

"Nu, já to nevím," odpověděla. "Ale ráda bych..."

Možná k ní byl nespravedlivý. Možná ji vesničané nezasvětili do společného tajemství. Zalhal jí. "Nesmíš nikomu říct ani slova. Ale pracuji na tváři Ježíše."

Beth byla celá blažená. "Ach Thomasi! To je nádherné, jsem na tebe tak hrdá." Přišla k němu a objala ho. Venku začal mistr zednický Tobiáš Craven vyvolávat jména, Thomasovo mezi nimi, a tak se Thomas vydal zpátky do kostela na Tančícím kopci.

Ten den pracoval neklidně a nevalně. Dláto klouzalo, kámen se štěpil, kladivem se dvakrát udeřil do palce. Byl roztržitý a hluboce rozrušený tím, co viděl minulou noc. Když do kostela přišel kněz, když vkračel mezi pachtící se dělníky, aby sledoval, jak práce pokračuje, Thomas ho pečlivě sledoval v naději, že zachytí nějaké znamení. Ale muž se jen usmál a kývl, a pak přenesl k oltáři věčné světlo a asi hodinu se tiše modlil.

Když slunce zapadlo, Thomas cítil, jak se celý chvěje. Když kněz volal řemeslníky - včetně Thomase - do sakristie na víno, Thomas zůstal stát u dveří a hleděl na tmavé rysy sluhy Božího. Kněz mu podal hrnek a řekl jen: "Bůh s tebou, Thomasi." Říkal to vždycky.

Přišel k němu Tobiáš Craven. Obličej měl šedivý prachem, šaty ztěžklé špínou. Jeho přízvuku Thomas stěží rozuměl, ale při tom gestu zostražitě. Zjistí snad, že i cizinci znají tvář lesního božstva, napůl zhotovenou a schovanou za kamennými dvířky?

"Pracuješ dobře, Thomasi. Dneska snad ne, ale jindy jo. Pozoroval jsem tě."

"Děkuju."

"Nejdřív jsem nechtěl dovolit, abys u nás pracoval jako kameník. Ale kněz nedal jinak: od každého řemesla tu musel být někdo místní. Připadalo mi to jako pověřčivost. Ale teď jsem rád. Souhlasím s tím. Uvědomuju si, že je to posvěcený čin, dovolit místním lidem, ne cechovním, aby ukázali, co dovedou. A tvoje umění je veliký."

Thomas ztěžka polkl. "Být v cechu by byla velká čest."

Mistr Tobiáš vypadal schlíple. "Ach, bohužel. Škoda, že jsem neviděl tvou práci, když ti bylo dvacet, a ne třicet. Ale můžu ti napsat doporučení, abys mohl v kraji dostat lepší práci."

"Děkuju," řekl znovu Thomas.

"Už jsi někdy cestoval, Thomasi?"

"Jenom do Glastonbury. Ve třetím roce manželství jsem vykonal pout'."

"Glastonbury," opakoval mistr Tobiaš a usmíval se. "Teď je tam krásné opatství. Viděl jsem je jenom jednou. Já jsem pracoval v Yorku a v Carlisle, na katedrále. Samozřejmě jsem nebyl mistr. Ale byla to velmi pěkná práce. Teď jsem mistr cechu, stavím malé kostelíky v zapadlých koutech. Ale dává to duši pocit naplnění a jednoho dne umřu a budu pochován ve stínu kostela, který jsem sám postavil. To pomýšlení mě uspokojuje."

"Ať se to nestane ještě mnoho let."

"Děkuji ti, Thomasi." Tobiaš vypil svůj hrnek. "A teď, z práce na Božím poli do práce na poli přírody -"

Thomas zbledl. Myslel tím lesní bohoslužby? Mistr zednický na něj mrkl.

"Dobře se vyspi!"

Když ostatní odešli, Thomas vyklouzl z úkrytu v lese a vrátil se do kostela. Strážný se obíral ohněm. Toho večera bylo na nebi méně mraků a i když bylo šero, bylo vidět krajem na míle daleko.

V kostele se Thomas podíval nahoru. Nejistota ho přiměla k zaváhání, pak zavrtěl hlavou. "Dokud tomu neporozumím lip..." zamumlal a obrátil se k odchodu.

"Thomasi!" zavolal Thorn. "Pospěš si, Thomasi."

Z kamenných stěn kostela zasvitlo podivné zelené světlo. Vyrazilo k němu, obkroužilo ho jako přelud. Jakési prsty ho postrčily vpřed, ale když se otočil, neviděl nic, jen stín.

Thorn ho znovu zavolal.

Thomas vzdychl, opřel žebřík o galerii a vyšplhal k nedokončené tváři. Thorn se na něj usmál. Štěrbiny očí vlhce zářily. Listy a větvičky, které tvořily jeho vlasy a vousy, jako by šustily. Kámen se už už pohnul.

"Pospěš si, Thomasi. Otevři mé oči lépe."

"Bojím se," řekl muž. "Příliš mnoho lidí ví, co dělám."

"Vytesej mě. Utvoř mi obličej. Musím tu být dříve než ostatní. *Spěchej!*"

Rty lesního boha se zakřivily přízračným vztekem. Thomas sáhl na chladný kámen a pocítil jeho nehybnost. Byl to jen reliéf. Nebyl v něm život. Ten hlas si jen představoval. Byl to jen Člověk, kdo mu pověděl, aby ten reliéf vytesal, člověk oblečený do lesního oděvu. Dokud nebude vědět, že je v bezpečí, nebude riskovat. Slezl po žebříku dolů. Thorn na něj volal, ale Thomas si toho křiku nevšímal.

Doma uprostřed pokoje hořel oheň, na něm kouřil kotlík husté zeleninové polévky. Z mlýna tu přibýlo čerstvé pivo a Beth byla ráda, že přišel tak brzy. Štupovala staré šaty, seděla na nízké stoličce u ohně. Thomas pojedl, pak popil piva a opřel se o stůl, nástroje si rozložil před sebe. Pivo bylo silné a brzy mu stouplo do hlavy. Točila se mu hlava, měl pocit, že se mu oddělila od těla. Teplo, pocit opilosti, plné břicho, z toho všeho byl ospalý, a hlava mu pomalu klesla na složené paže...

Studený poryv vzduchu, který pocítil na krku, po napůl probral. Někdo volal jeho jméno. Jeho první myšlenka patřila Beth, ale brzy, když se probral z příjemného zapomnění, poznal chraptivý Thornův hlas.

Oheň hořel vysoko, plameny vysával průvan otevřenými dveřmi ven. Beth stále seděla na stoličce, ale nehýbala se a mlčela, jen hleděla do plamenů. Oslovil ji, ale neodpověděla. Thorn ho znovu zavolal, Thomas pohlédl do temné noci. Pocítil náhlý záchvěv strachu. Shrnul nástroje do brašny a vyšel z domu.

Thorn stál venku v tmavé ulici, vysoký, rohy z černého dřeva se rýsovaly proti nebi. Kolem něj se šířila silná vůně země. Přikročil k Thomasovi, šat z listů šustil.

"Práce není hotová, Thomasi."

"Bojím se o svůj život. Příliš mnoho lidí ví, co dělám."

"Záleží jen na tom, abys dokončil obličej. Tvůj strach není důležitý. Souhlasil jsi, že pro mě budeš pracovat. Musíš jít do kostela. Hned."

"Ale co když mě chytí!"

"Pak najdu někoho jiného. Vrať se k práci, Thomasi. Otevři mi řádně oči. *Musíš to udělat.*"

Odvrátil se od Thorna a vzdychl. Na Beth bylo něco divného a to mu dělalo starosti, ale moc nočního zjevení byla příliš silná, než aby jí vzdoroval, a tak se unaveně vydal ke kostelu. Vesnici brzy nechal za sebou. Kostel se objevil jako ostrý obrys proti nočnímu nebi. Oheň strážného plál a podzimní noc zesládla vůní kouře ze dřeva. Zdálo se, že sám strážný tančí, nebo si to Thomas zpočátku myslel. Napjal zrak a brzy poznal, že John usnul a šaty se mu vzňaly. Plácal se po nohou a poskakoval, jeho poplašný řev se podobal nočnímu volání kance.

Chvilka pobavení minula a Thomase popadl náhlý vztek. Thornova slova se zabodla do jeho hrdosti jako dýka: na jeho strachu nezáleží. Záleží jenom na reliéfu. Chytí ho a nesejde na tom. Bude se houpat, pomalu se bude dusit v hradní oprátce a na tom prý nesejde. Najde si dalšího!

"Ne!" řekl nahlas. "Ne. Dnes v noci *nebudu* pracovat pro Thorna. Dnes je *torná* noc. Prokletý Thorn. Prokletá tvář. Zítřka ti oči otevřu, ale teď ne."

A s posledním pohledem na strážného, který oheň konečně uhasil a znovu si sedl, se otočil zpátky k vesnici.

Ale jak se blížil k domu, viděl malým oknem zář ohně, jeho zlost se najednou změnila ve strach. Začalo mu být zle. Chtěl vykřiknout, vyhnout se vesnici. Nějaký hlas v hlavě ho nutil, aby se otočil a vrátil se do nočního lesa. Jeho dům, kdysi tak pohostinný, mu připadal strašlivě hrozivý. Připadalo mu, že je obklopený jakousi aurou, že je vydělený ze skutečného světa.

Pomalu došel k okénku. Slyšel praskání a syčení plamenů. Kouř se tak příjemně vznášel ve vzduchu. Kdesi ve vesnici zaštekali dva psi.

Rosl v něm pocit poznání, škrtící smyčka, ze které se mu motala hlava. Ale pohlédl oknem dovnitř. A neomdlel, ani nevykřikl, když to uviděl, i když část jeho ducha, část jeho života, ho opustila, takže zchrádl a zestárl; trochu umřel.

Zády k ohni stál Thorn. Jeho maska z podzimních listů a ostrých větví byla jasná a divná - zpod masky vylézaly kudrny tmavých vlasů. Paže měl omotané Hanami a úponky, které zdobily větévky dubu, jilmu a lípy. Kromě těchto kousků přírodního oblečení byl nahý. Černé chlupaté tělo vypadalo jako sežehlý dubový pařez, sukovitý a roky ošlehaný. Jeho mužství bylo jako hladká, tmavá větev, přířiznutá na délku polena.

Před ním klečela Beth, plnou vahou se opírala o lokty. Sukně ležely na podlaze vedle ní. Žluté plameny vrhaly mihotavé světlo na její kypřé, bledé maso, a Thomas přivřel oči zoufalstvím. Podařilo se mu zadržet zuřivý výkřik, ale nedokázal od té podívané odvrátit oči.

A nevydal ze sebe ani hlásku, i když propadl zoufalství, když Thorn padl na čekající ženu.

Když přiběhl ke kostelu, strážný se probudil a vstal, vystrčil zbraň. Thomas Wyatt ho srazil k zemi, pak

vytáhl z ohně hořící větev. S brašnou přes rameno vstoupil do kostela, podržel pochodeň vysoko. Žebřík se opíral o balkón. Shora na něj shlížela bledá tvář, žebřík se pohnul. Ale Simon, mlynářův syn, nebyl dost rychlý. Thomas odhodil hořící větev, skočil k lešení a začal šplhat nahoru.

"Jenom jsem se díval, Thomasi," křičel Simon a snažil se žebřík odkopnout. Thomas se chytil balkónu a přehoupl se do bezpečí. Neřekl Simonovi ani slova, Simon se jen tiskl ke zdi, do které byl zasazený uvolněný kámen.

"Nesmíš se ho dotknout, Thomasi!"

Ve tmě se Simonovy oči proměnily ve svítící kruhy plné strachu. Thomas ho popadl za rameno a mrštil jím k balkónu, pak po něm hodil kamenem.

"Ne, Thomasi! Ne!"

Mladík přepadl z balkónu dolů. Zachytil se prsty, držel se nitky života, aby udržel svou váhu.

"Oklamali jste mě!" vykřikl Thomas. "Všechno to byl jenom klam! Ošálili jste mě! Nasadili mi parohy! Všichni jste to věděli. Všichni jste to věděli!"

"Ne, Thomasi. Ve jménu Božím, tak to nebylo!"

Jeho kladivo bylo těžké. Zdvihl je vysoko. Simonova levá ruka zmizela a mužův bolestný výkřik ho ohlušil. "Neměla jinou možnost!" křičel hystericky. "Ne, Thomasi! Ne! Svolila! Ona svolila! Byl to Thornův dárek pro vás oba!"

Kladivo dopadlo. Rozbité prsty zanechaly na balkóně krvavé stopy. Simon spadl dolů a zůstal nehybně ležet.

"Všichni jste to věděli!" křičel Thomas Wyatt. Překotně vypáčil uvolněný kámen. Thorn se na něj díval ze tmy svýma přivřenýma očima. Thomas viděl každý rys, každou vrásku.. Ústa se roztáhla ve škodolibém úsměšku. Oči se zúžily, nozdry se pohnuly.

"Blázne. Blázne!" zašeptal kamenný muž. "Ale teď už mě nemůžeš zastavit."

Thomas vrazil tváří políček. Ruka ho prudce zabořila. Sáhl po dlátu a přiložil jeho hrot k jednomu úzkému oku.

"NE!" zaječel Thorn. Obličej se mu zkrivil a otočil. Kámen kostela se zachvěl a zaúpěl. Thomas zaváhal. Z rysů božstva vyšla zelená zář. Oči byly rozšířené strachem, rty se stáhly pod masku. Thomas zvedl kladivo.

"NE!" vykřikla znovu hlava. Ze zdi se natáhly ruce. Světlo se šířilo. Thomas ustoupil, vyděšený přízrakem, který se objevil, příšernou zelenou podobou Thorna, stvoření napůl přízračného, napůl kamenného, připoutaného ke zdi kostela, ale natahujícího ruce ven ze studeného kamene, šátrajícím po Thomasů Wyattovi, aby ho zabily.

Thomas zvedl dláto, zvedl kladivo. Přiskočil k Thornovu obličejí a jediným mohutným úderem oslepil pravé oko.

Kostel se otrásl. Z vysoké zdi spadl kamenný kvádr, udeřil Thomase do ramene. Celý balkón se chvěl Thornovou bolestí a vztekem.

Znovu udeřil. Levé oko prasklo, velká prasklina v kameni. Z rány se vyřinula vlhkost. Výkřik vycházející ze zdi byl ohlušující. Pod balkónem zazářilo žluté světlo. Strážný, díval se nahoru, kde Thomas dokonával pomstu.

Potom se po celé zdi kostela objevila puklina. Galerie, na které Thomas pracoval, poklesla o výšku muže, a Thomas se skutálel na balkón. Snažil se udržet rovnováhu, pak přepadl, zatápal ve vzduchu. Thornův

kamenný výkřik se proměnil v noční můru. Vzduch zastudil kameníka na kůži. Kamenný sloup přerušil jeho pád. Přerazil mu záda.

Vesnici probudil strašlivý výkřik kněze. Vyklopýtal, z domku kameníka, ruce přitisknuté k očím, snažil se zastavit proud krve. Šátral po lesní masce, strhával hloh, dub, křehké hnědé listí, až odhalil tmavé vlasy a krátký tmavý vous.

Kněz - Thornův kněz - otočil slepé oči ke kostelu. Byl nahý, klopýtavě se vydal ke kopci. Vesničané ho následovali, pochodně hořely do noci.

Thomas ležel na mramorovém pilíři, několik stop nad zemí. Nic necítil, i když plíce stále vtahovaly do hrudi vzduch. Ležel jako oběť, paže nad hlavou, nohy bezvládné. Strážný ho mlčky obcházel. V kostele bylo ticho.

Za chvíli k němu došel kněz, ruce napřáhnuté před sebou. Propíchnuté oční důlky se zaleskly, když se naklonil k Thomasů Wyattovi.

"Takže umíráš?"

"Zemřel jsem už před chvílí," zašeptal Thomas. Kněz se jemně dotkl rukama jeho obličeje. Ze zubožených očí mu kapala krev.

"Přijde jiný," řekl Thorn. "Je nás mnoho. Práce bude dokončena. Nebude kostela, který by nebyl stánkem pravé víry. Kristův duch najde v Anglii jen málo přístavišť."

"Beth..." zašeptal Thomas. Cítil, jak se pták života snaží vylétnout z jeho těla. Pochodeň strážného už pohasínala.

Thorn zvedl Thomasovi hlavu, prst na suchých rtech. "Neměls to vidět," řekl kněz. "Měl to být dar, za tvůj dar. Naše umění, obřady plodnosti, za tvou dovednost s kamenem*. Nahradí mě někdo jiný. Někdo jiný dokončí tvou práci. Ale ty teď už nebudeš mít žádné dítě. Ani Beth nebude mít žádné dítě."

"Co jsem učinil?" zašeptal Thomas. "Při všem, co je svaté, co jsem to učinil?"

Shora, ze vzdálenosti tisíce mil, k němu dolehlo zvonění dláta o kámen.

"Spěchej," zaslechl, jak volá Thorn do noci. "Spěchej!"

*přeložila Linda Kos atiková
ilustroval Alois Křesala*

Robert Silverberg

Svatyně Země

Bard Jorun Kedrik vzhledl k bezmračné modré obloze a řekl: "Země je krásná. Byla by škoda nechat ji Hrossajům, co myslíš?"

Ležel na plochem travnatém pahorku před svým obydlím. Žil nyní poblíž dávnověké Paříže. Tak jako z dalších pozemských měst, ani ze staré Paříže už nic nezůstalo. Nic. Jen absurdní změř ocelových nosníků, vystupující do výšky necelého tisíce stop asi půl míle odtud. I na tu vzdálenost Kedrik bystrýma očima rozeznával třpytivá roucha turistů z Nové Galie, kteří sem přišli uctít předky.

Vedle něj ležel na břiše v trávě bakalář hudebnického umění Levri Amsler. Vytáhlý mladík s ostře řezanými rysy. "Je to jisté, ta invaze? Kdy by k ní mělo dojít?"

Kedrik pokrčil rameny. "Za pět, za šest let. Prognózu zpracovali naši nejlepší sociologové. Při expanzi Hrossajů ze systému Centauri bude Země první zastávkou. Vhodným odrazovým můstkem pro dobytí galaxie."

"Zvlášť, když vědí, že tu nenarazí na odpor," dodal Amsler smutně. Převalil se na záda, vzal do rukou flétnu a očistil zobec od stébel trávy. Pak stáhl rty a přehrál krátkou bolestnou melodii, kterou zakončil okouzlující mollovou kadencí.

"Nádherně pojaté," řekl Kedrik uznale. "Možná, že nás nechají Hrossajové žít. Jako dvorní hudebníky. Přinejmenším tebe." Kysele se usmál. "Ne. Asi ne. V jejich světě není místo pro flétnisty a básníky. Je zajímaví vojáci."

"Vojáky tu nenajdou," řekl mladší z obou mužů a odložil flétnu. "Kdyby někomu z nás tady na Zemi dal nějaký Hross pušku, nebudeme vědět ani to, kterým koncem střílí."

Kedrik vstal a protáhl se. "Tři tisíce let míru! Tři tisíce let pohody! Ale věčně to nemohlo trvat, Levri. A to se našich bojovníků kdysi báli v celé galaxii. Teď, když budeme chtít přežít útok Hrossajů, nezbyde nám, než oprášit dávné schopnosti."

"Ne! Válčit? Na Zemi? Znovu?" přerušil ho Amsler. "To se radši dám od Hrossajů zabít."

"Měl jsem na mysli něco jiného," řekl Kedrik podrážděně.

"Co?"

"Bývali jsme kdysi nejkrutějšími válečníky v galaxii," řekl Kedrik. "Za starých časů se před námi Hrossajové třáslí jako malí špinaví červi." Pousmál se a dodal: "Uměli jsme bojovat, když bylo třeba, ale

uměli jsme i spřádat intriky. A to je umění, které jsme nezapomněli, doufám."

"Co máš na mysli, Jorune?"

"Uvidíš. Pojd', projdeme se tam k té hromadě železa. Tam si popovídáme s novogalskými turisty. Ti uvítají každou příležitost, aby mohli civět na malebné pastorální typy z jejich mateřského světa."

Nová Galie byla velká spřátelená planeta v systému Albireo. Byla prosvětlená dvojitou hvězdou - modrou páté velikosti a žlutou třetí velikosti. Kolonie nikdy netrpěla nedostatkem slunečního svitu jedné či druhé barvy. Jasnější žluté slunce jí dodávalo většinu tepla, zatímco modrá hvězda páté velikosti barvila zdejší oblohu tím zvláštním odstínem, dekorativním nádechem, který Novogalové tak zbožňovali.

Nová Galie byla druhou extrasolární planetou, osídlenou pozemskými kolonisty v dobách velkého exodu. 'Jules Věrné' tu vysadil pět set vybraných dvojic roku 2316, deset let poté, co se Spojeným státům podařilo oživit kolonii, zvanou Columbia, v systému Sinus, a pět let předtím, než 'Boris Godunov' vyložil svůj náklad ex-Moskvanů do stepí Nové Rusi, původně Procyonu VI.

Hlavou státu na Nové Galii byl nyní Justin LeFebvre. Štíhlý snědý matematik měl v úřadu - pokud nepadne vláda - strávit ještě dlouhých osm měsíců. LeFebvre by pád vlády jen přivítal. Těšila ho představa, že se zbaví té úmorné práce a bude se moci vrátit ke své Teorii množin.

Ale povinnost je povinnost. Někdo ji plnit musí. A hrdost je hrdost. Pro premiéra Nové Galie bylo ctí, když setrval v úřadu po celé jednoleté funkční období. A tak se LeFebvre, ačkoli funkci premiéra neměl rád, usilovně snažil o ni nepřijít.

Ve své kanceláři v sedmdesátém druhém podlaží Bastilly (to jméno kdysi patřilo nějaké zapomenuté, legendami obestřené pozemské budově) teď pozorně sledoval rozčileného muže před sebou.

Hlava státu se zamračila. "Pomalů, dobrý muži, pomalů! Začněte od začátku a řekněte mi přesně, co jste slyšel, pane Dauzate."

Dauzat, zámožný pěstitel cukrovky, který byl premiérem před deseti lety, se přinutil ke klidu. "Ovšem, pane. Jak už jsem povídal: má žena a já, rozhodli jsme se konečně navštívit Zemi, pravlast

našich předků, mateřskou planetu našeho lidu. A - přirozeně - poklonit se Věži."

"Přirozeně."

"Tak tedy jsme byli na samém úpatí Věže a chystali jsme se vystoupit nahoru, když se tam objevili dva domorodci. Byli jako všichni Pozemšťané - roztomilí, jednoduší lidé. Měli na sobě pláště velmi jemných a ušlechtilých barev, nesli si hudební nástroje a mluvili takovým úžasně melodickým hlasem. Víte, mou paní opravdu nadchli."

"Samozřejmě." LeFebvre ztrácel trpělivost. Když se Dauzat uklidnil, tempo jeho vyprávění se beznadějně a nesnesitelně vleklo. "Každý ví, jak jsou Pozemšťané roztomilí. Ale pokračujte, prosím."

"Tak tedy ve stručnosti - navrhli jsme jim, aby na Věž vystoupili s námi. Shora jsme si pak dlouho prohlíželi tu nádherně zelenou a tichou pláň, která kdysi bývala Francií." Dauzat roztáhl masité tváře do širokého úsměvu. "A pak ten starší Pozemšťan řekl - tak smutně, víte - že by to byla rána, kdyby se těm nekulturním barbarům z Columbie podařilo zničit naši vzácnou Věž."

"Co?"

LeFebvre zesinal. Prudce vyskočil ze síťového křesla. Upřel zděšený pohled na Dauzata. "Mohl byste to, prosím, zopakovat, pane Dauzate?"

"Říkám jen, co jsem slyšel od toho domorodce. Pozemšťanům se zdá, že Columbia chce zničit Věž. Byl by to, zřejmě první krok v kampani před otevřeným konfliktem našich planet."

"Já vím," povzdechl si LeFebvre.

Vztahy mezi Novou Galíí a americkými osadníky z planety Columbia byly v průběhu uplynulých čtyř staletí, mírně řečeno, napjaté. Jen existence Nové Rusi, třetí mocnosti galaxie, odrazovala americké a francouzské kolonie od válečného střetu.

Nová Rus a Nová Galie se v současné době těšily poněkud nuceným 'přátelským vztahům' - a to jak vnitřně, tak především navenek, s ohledem na Columbiu. Válka Columbie proti Nové Galii by však Rusíny sotva rmoutila. Někdejší Rusové by se ochotně zahrnili na nejlepších obchodních trasách k méně významným neutrálním světům. Například ke Xanadu a k Británii.

Jenže útok na Věž, na symbol a ohnisko novogalského života! Sacre bleu, to je provokace!

LeFebvre pokýval hlavou. "Merci, pane Dauzate," řekl s očima upřenými na obtloustlého muže před sebou. "Je chvályhodné, že jste kvůli těm neblahým zprávám přerušil dovolenou. Vaše prozíravost zaslouží ocenění."

"Byl bych se s vámi spojil hned," řekl Dauzat. "Ale znáte subrádiové kanály. Báť jsem se odposlechu."

"Jednal jste správně, M'sieu." LeFebvre stiskl přepínač komunikátoru na psacím stole a řekl: "Okamžitě svolajte Radu. Nejvyšší priorita. Musí tu být všichni. Všichni."

"Ministři za radikální stranu jsou na stranické konferenci, pane LeFebvre," odpověděl mu bezvýrazný hlas jeho sekretářky. "Mám je kontaktovat?"

"Rozhodně ano. Jejich stranická konference teď není důležitá." Premiér si odkašlal. "Beztak by se spíš setmělo, než by se oni dostali zpátky k moci. Ale to jim neříkejte."

"Klid, prosím, pánové. Klid!"

LeFebvre odstrčil arch papíru, na kterém si pro uvolnění napjatých nervů počítal kvadratické rovnice, a řekl ještě jednou: "Klid!"

Místnost se utišila. Po premiérově levici sedělo sedm ministrů z jeho sociálně konzervativní strany, po pravici pak tři radikální demokraté, jimiž doplnil koaliční vládu, a čtyři další představitelé radikálně demokratické strany bez ministerského statutu. Je pozval na zasedání Rady kvůli paritě. V krizových okamžicích bylo nutno překonat stranické bariéry.

"Slyšeli jste zhruba, co vyprávěl pan Dauzat. Pana Dauzata všichni známe a věříme mu. Stejně tak ti Pozemšťané určitě mluvili pravdu. Vždyť jsou, koneckonců, svým způsobem občany Francie. Ale dříve, než přejdeme k jednání, žádám vás, pánové, o vyslovení důvěry. Odstoupím, bude-li to vaše vůle."

Výsledkem hlasování bylo sedm hlasů pro LeFebvra, tři proti. LeFebvre zůstal ve funkci.

"A nyní se vraťme k očekávanému útoku na Eiffelovu věž. Je zřejmé, že po něm bude následovat krize a vyhlášení války. Co navrhuje, pánové?"

De Villefosse, ministr meziplanetárních vztahů, se naklonil nad stůl a řekl: "Za daných okolností nám nezbyvá nic jiného než zbrojit a chystat se na obranu vlasti."

"Správně!" připojil se Raval, ministr obrany. "Naše lodě budou mít pohotovost. Udeříme proti Columbiu vzápětí po destrukci Věže. A také zničíme na Zemi columbijskou svatyni."

"Washingtonův památník?" řekl Bournori, ministr kultury. "Ale proč? Proč likvidovat historické monumenty? Nebylo by rozumnější zajistit Věž před columbijským útokem?"

"S přítomností našeho ozbrojeného kontingentu by Pozemšťané nesouhlasili," namítl LeFebvre. "Mohli by protestovat. Mohli by žádat o pomoc Rusíny. Pak by nám hrozil útok ze dvou stran." Premiérově se trásly ruce. Krize byla mnohem hlubší, než se zpočátku zdálo.

"Jedno řešení mám," promluvil de Simon, radikálně demokratický ministr hospodářství. "My na stacionární oběžnou dráhu kolem Země trvale umístíme ochranné síly. Naše lodě budou stále na dohled, aby mohly v případě columbijského útoku Věž účinně bránit."

"Skvělý nápad," řekl LeFebvre. "Proti tomu, doufám, nebudou mít Pozemšťané námitky. Nepřekročíme žádnou národní hranici. A přitom budeme schopni kdykoli bránit Věž. Prosím o hlasování."

Hlasování bylo jednomyslné. Za posledních 384 let se novogalská vláda neshodla na ničem tak rychle.

Stanovení počtu vyslaných lodí už bylo složitější. Vládě trvalo šest hodin, než oficiálně rozhodla, že devět novogalských bitevních lodí nabere kurs směrem k Zemi s cílem ochránit nejsvatější svatyni Nové Galie.

Premiér LeFebvre tu noc spal dobře. Zdálo se mu 0 integrálech a iracionálních číslech. Krize byla zažehnána, či přinejmenším oddálena. Vláda nepadla. A když le bon Dieu dá, Columbia nerozpoutá válku během následujících osmi měsíců. Pak se Justin LeFebvre stane opět soukromou osobou.

* * *

Pjotr Alexandrovič Mjaskovskij, úřadující car veškeré Nové Rusi, krátkozrace mžoural na proužek papíru ve svých tučných prstech. Povzdechl si.

Na papíru bylo hlášení rusínského průzkumného křižníku, patrolujícího v té části galaxie, kam patřilo 1 Slunce. Depeshi právě doručili subrádiovým paprskem z okolí Pluta. Stálo v ní:

Úřadujícímu caru Pjotru Alexandroviči. Odesílatel: Major-plukovník Ilja Tarantjev, První průzkumná eskadra.

*Excellence,
flotila devíti novogalských válečných korábů zaujala postavení na oběžné dráze kolem Slunce III. Zbraně jsou, zdá se, v pohotovosti. Lze očekávat vojenskou operaci značného rozsahu. Žádám instrukce.*

Mjaskovskij obrátil depeshi mezi prsty. Ve tváři měl roztrpčený výraz. Mrzutě poklepal jedním palcem o druhý. Bože můj! Ted', když car Alexej spočívá kdesi v útrobách paláce, vzdálený světským starostem...

Pro Boha živého! pomyslel si Mjaskovskij hořce. Novogalové obsazují Zemi? Proč? Znamená to válku? Porušení rovnováhy sil, kterou tři mocnosti udržely po dlouhá léta?

Proč se to děje zrovna teď - teď, když cara souží katatonie a celá tíha odpovědnosti za osud státu leží na mých bedrech?

Mjaskovskij narovnal ramena. Příští týden by se měl volit Alexejův nástupce. A Mjaskovskij patřil ke hlavním kandidátům. A nechtěl ohrozit své ambice nějakou bezvýznamnou krizí.

Rychle stiskl tlačítko. Videostěnu rozzářil široký zavalitý obličej sekretářky.

"Olgo, musím hned mluvit s velvyslancem Nové Galie. Sežeňte mi ho. Co nejdřív."

"Ano, Excellence. Hned."

Mjaskovskij zhasl videostěnu a posadil se zpátky do těžkého křesla. Bože, má hlava, pomyslel si. Ale co je bolení hlavy proti touze být carem? Když situaci zvládnou, přemítal, pomůže mi to za týden při hlasování.

"Přál jste si mě vidět, care Pjotře?"

Mjaskovskij zvedl oči. Ze dveří obrazovky se na něj usmívala vyhublá tvář velvyslance Selevina.

"Ach ano. Pojd'te dál, prosím, pane Selevine."

Dveře se odsunuly a novogalský diplomat vstoupil dovnitř, bezvadně oblečený jako vždy. V jeho přítomnosti se Pjotr nikdy necítil dobře. Pokaždé mimoděk srovnával svůj strohý oblek z hrubé těžké látky s Novogalovou diplomatickou uniformou - a to srovnání ho dráždilo.

Úřadující car se zabořil do mohutného křesla, odkáslal si a řekl: "Přejdeme rovnou k věci, pane Selevine. Žádám vás o vysvětlení téhle záležitosti." Podal Novogalovi depeshi z křižníku.

"Ale samozřejmě, Vaše Veličenstvo."

Selevine vzal do rukou papír a zběžně si přečetl zprávu. Mjaskovskij ho upřeně sledoval. Zdálo se mu, že diplomat je poněkud vyvedený z míry.

Selevine složil papír na dvě přesné poloviny a vrátil ho carovi na stůl. Mrazivě se usmál. V ústech mu zasvítily dokonale bílé zuby.

"Ano, devět lodí," řekl.

"Tak. Ehm. Devět. Má tedy vaše vláda nějaké vysvětlení pro ten vpád do neutrální oblasti?"

Selevinův úsměv zmizel. "Ano, má. Jde o striktně defenzivní manévr bez nepřátelských úmyslů vůči komukoli."

"Defenzivní? Jak to?"

"Ujišťuji vás, care Pjotře, že se Svobodné planety Nová Rus ten problém nijak nedotkne. Je to věc, která se týká pouze nás a - a ještě jedné planety, Vaše Veličenstvo."

"Tak?" Car Pjotr povytáhl své huhaté obočí. "Mohlbyste být konkrétnější, pane Selevine?"

Diplomat se nuceně pousmál. "Jak víte, care Pjotře, můj národ má na Zemi nejsvatější svatyni. EííFelovu věž. My, nu, dostali jsme jisté signály, že jistá velmoc, z důvodů, které nám dosud nejsou jasné, plánuje zničení naší svatyně. Proto jsme přijali určitá opatření."

"To znamená, že vám Columbia chce vyhodit do povětří tu vaši zatracenou věž?" zeptal se Pjotr udiveně.

"Žádný stát jsem nejmenoval, Výsosti."

"Ach tak. Ovšem."

Úřadující car Pjotr se poškrábal na čele. Prohlížel si úkosem novogalského velvyslance. Snažil se proniknout jeho diplomatickou maskou. "Dobrá," řekl po chvíli. "Mám-li vaše ujištění, že Nová Galie nechystá nepřátelské akce proti Nové Rusi?"

"Máte mé ujištění, Veličenstvo."

"Pak ani já, ani Nová Rus nebude v té záležitosti zasahovat. Na shledanou, pane Selevine."

"Na shledanou, Vaše Veličenstvo. A dovolte, abych vám popřál úspěch při nadcházejícím hlasování."

"Ach ano. Děkuji, pane Selevine."

Když velvyslanec odešel, poposedl si Mjaskovskij v křesle, zvrátil hlavu dozadu, opřel zátylek o zadní opěradlo a sražil obočí. Zadíval se na štukem zdobený strop. Uvažoval o tom, co právě slyšel.

Columbia tedy plánuje útok na Eiffelovu věž. A Novogalové tam poslali ochrannou flotilu, aby útoku zabránili. Hmm, zní to logicky...

Ale Nová Rus má také na Zemi svatyni. Veliký Kreml. Pozůstatek dávno zapomenuté říše zvané Rusko. Přesto, že Rusíni zavrhlí svou nepřítelstí demokratickou minulost, masivní zdi Kremlu v nich stále budí posvátnou úctu. Co když Columbia chce zničit i Kreml? A ti Novogalové? Není to lest? Kreml... ne, to by mu lid neodpustil... rozhodně ne. I kdyby ho zvolili carem, jeho panování by bylo brzy u konce.

Ohni je třeba vzdorovat ohněm, nepadlo Mjaskovského.

"Chci mluvit s komisařem obrany!" štěkl car na videostěnu.

A když ve středu obrazovky uviděl neostrou tvář komisaře Oněgina, rychle řekl: "Můžete postrádat deset válečných lodí, Porfiriji Michejiči?"

Komisař vypadal překvapeně. "Ano - myslím, že ano, Vaše Výsosti. Ale-"

"V pořádku. Tak pošleme deset dobře vyzbrojených válečných lodí do sektoru Slunce. Okamžitě. Zaujmou pozici na oběžné dráze planety Slunce III - Země. Úkol: zabránit možnému útoku Nové Galie nebo Columbie na Kreml. Zdůrazněte velitelům, že jde o striktně defenzivní manévry!"

"Ovšem, Výsosti," řekl komisař nezvykle přidušeným hlasem. "Hned to zařídím."

* * *

V pracovně Jamese Edgerlyho, prezidenta Republiky Columbia, vládl naprostý zmatek. Edgerly, vysoký štíhlý osmdesátník s předčasně prošedivělými skránkami, stál uprostřed změti hlasů, kterými se navzájem snažili překřičet členové jeho týmu.

"Ticho!" zařval prezident. "Zklapněte už!"

Zklapli. Prezident se vztekle rozhlédl po místnosti. "Oukej. A teď to půjde pěkně po pořádku. První hlášení podá McMahon."

Šéf zpravodajské služby se zarputile usmíval. "Ano pane. Asi víte, pane prezidente, že jsme před týdnem zachytili subrádiovou depeši z Ruského, promiňte, Rusínského průzkumného křižníku. Ta zpráva říká, že křižník objevil devět novogalských lodí na oběžné dráze kolem Země. To pak potvrdila i skupina columbijských turistů po návratu ze staré Ameriky. Dokonce viděli, že jedna novogalská loď chvíli kroužila nad Washingtonovým památníkem a potom odletěla k Atlantiku."

"Co je Atlantik?" zeptal se Edgerly netrpělivě.

Poradce Goodman začal vzápětí odříkávat: "Atlantik je oceán, oddělující východní a západní hemisféru. Na jedné straně Atlantiku je Amerika, na druhé Evropa."

"Oukej." Edgerly se obrátil k Sheldrickovi, který byl šéfem obrany státu. "A teď to hlášení od vašeho průzkumu, Sheldricku."

"Takže, pane, když jsme zachytili depeši z toho Rusínského křižníku, poslal jsem tam pár našich lodí. Je fakt, že kolem Země krouží devítičlenná novogalská flotila v prstencovité sestavě."

Prezident přikývl. "Všechno?"

"Ne, pane. Ráno mi průzkumné síly hlásily, že na oběžné dráze kolem planety zaujalo pozice dalších deset lodí."

"Novogalských?"

"Rusínských, pane."

Edgerly si navlhčil rty a znovu přelétl očima po chaotické směsi členů vlády, kongresových vůdců, prezidentských poradců a vojáků ve své pracovně. Vůbec by nebyl překvapený, kdyby se mezi ně vetřelo i pár slídilů od novin.

"Devět novogalských lodí, deset Rusínských," opakoval. "Jen tak si visí na oběžné dráze a nic nedělají?"

"Přesně tak, pane."

"Oukej. Teď zmizte. Všichni! Tohle je vážná Věc a musí se hned řešit." Prezident se podíval na hodinky. Čas 13.00. Za dvě hodiny se příprava řeči snad stihne, pomyslel si.

"Oznamte, že předstoupím před společné zasedání Kongresu s naléhavým projevem. V 15.00, přesně," řekl.

Kongres zasedl. Kongres vyslechl projev. A když byl prezidentem požádán o speciální jednotku pro řešení krize, Kongres ji prezidentovi dal.

"Ne, já netoužím po tom, abych zavlekl náš svět do války," mluvil Edgerly zvučným hlasem. "Ale čest Columbie nesmí být pošlapána! Dvě cizí mocnosti ohrožují planetu našich předků, planetu, kde se zrodila nejdokonalejší forma vlády, jakou kdy člověk vytvořil."

Potlesk.

"Mnoho z nás už navštívilo Zemi," pokračoval Edgerly. "Mnoho z nás už stálo před zářícím obeliskem ze vznešeného mramoru, před symbolem národa, jehož demokratické tradice jsme uchovali do dnešních dnů. Ano, mám na mysli Washingtonův památník."

Hromový potlesk.

"Právě teď přelétávají nad Zemí lodě cizích planet. Důvody okupace, ani její cíle nejsou zatím jasné. To však neznamená, že Columbia bude přihlížet! I naše lodě musí nabrat stejný kurs!"

Frenetický potlesk.

"Možná, že Nová Galie a Nová Rus nemají nepřátelské úmysly. Možná, že proti nám ale chystají spiknutí. Možná, že naše svatyně na Zemi bude zničena - avšak nebude zničena bez odplaty!"

Následovaly ovace ve stoje.

Téhož večera opustilo planetu Columbia třináct hyperprostorových, po zuby ozbrojených válečných lodí WZ-1. Jejich úkolem bylo na místě zjistit, jaké plány se skrývají za podezřelou aktivitou cizích křižníků.

Hrossajové, kteří žili na čtvrté planetě systému Alfa Centauri, byli nepříliš zajímavou rasou humanoidů s bezcitnými nenávisnými očima, převislým obočím a šedou šupinatou pokožkou. Jedna z mála extrahumánních civilizací v galaxii se stávala čas od času předmětem více či méně intenzivního bádání, ale skutečnou pozornost jí nevěnoval nikdo.

Hrossaje studoval i tým pozemských sociologů, který o jejich vlastnostech a názorech vypracoval nesmírně zajímavou zprávu. Ta zpráva byla šokující svou prognózou do budoucnosti vzdálené pět nebo šest let - ale Pozemšťané se ani nepokusili předložit studii autoritám na Columbii, Nové Galii a Nové Rusi. U nich by beztak vzbudila jen shovívavý úsměv. Pozemšťané uměli dobře hrát na flétnu, psali ucházející veršovánky, ale jejich "vědu" nebral nikdo v galaxii vážně.

A tak Země byla jedinou planetou, kterou hrossajský výpad nepřekvapil. Země s útokem počítala. Věděla, že má být první zastávkou na cestě Hrossajů ke galaktické říši.

Hrossajové neočekávali u mímmilovných, ušlechtilých Pozemšťanů vážnější odpor. Vyslali směrem k Zemi deset lodí a byli si téměř jisti, že i to je marnotratná přesila.

Zemi však - už čtyři roky - chránilo dvaatřicet křižníků s nejmodernější výzbrojí a posádkami, kterým po čtyřech letech napětí a nervy drásající nečinnosti příliš svrběly ruce na spouštích.

"Byla to krátká válka," utrousil Jorun Kedrik. Nedlouho po spektakulárním nebeském souboji podnikli s přítelem vyjížďku přes Atlantik a teď se dívali vzhůru na majestátný korpus Washingtonova památníku.

Amsler se pousmál. "Nejkratší v dějinách, to se vsadím. Netrvala snad ani deset minut."

"Hnm. Ano." Kedrik studoval kontury štíhlého mramorového obelisku. "Je hezčí než Eiffelovka, rozhodně."

"Cože?"

"To byl estetický soud, nic víc," zasmál se Kedrik. "Musíš uznat, že plán vyšel na sta procent. Kdybychom žádali naše tři kolonie o pomoc, tak by nás odbyly pokrčením ramen. Možná by poslaly pár vysloužilých vraků. Ale když jim připomeněš jejich svatyně a popíchněš je trochu jednu proti druhé, dostaneš od nich, jak je vidět, prvotřídní vesmírnou flotilu. Bezplatně. A zbavíš se Hrossajů, aniž bys musel jedinkrát vystřelit."

Vysoko na jasně modré obloze probleskla ve slunečních paprscích drobná černá tečka.

"Co je to?" řekl Amsler.

"Asi columbijská loď. Hlídá Památník, aby na něj nezaútočili Rusíni," odpověděl Kedrik. "Těm hlupákům to pořád nedošlo. Mám pocit, že nás budou chránit věčně. Koneckonců, je to lepší než dávat dohromady naši vlastní flotilu."

"Hej! Nevadí, když si tu cvaknu pár snímků?" přerušil ho chraplavý, dunivý hlas.

Oba Pozemšťané se otočili. Přicházel k nim turista. Široký, neotesaný, dohněda opálený. Zjevně další Columban, který se rozhodl navštívit Památník. Mával na ně svým zoufale komplikovaným stereoaparátem.

"Necháme ho?" zeptal se Amsler.

"Ovšem! Jen ať si pořídí pár momentek ze života prostého domorodého lidu. Proč mu kazit radost, když se turistům tak líbí romantika našich pastorálních obyčejů?"

Kedrik se rozesmál. Po chvíli se začal smát i Amsler.

Columban popošel blíž a zaostřil si aparát. "Co je vám?" řekl. "Čemu se řehtáte?"

"Ničemu," vzdychal Kedrik rnezi dvěma výbuchy smíchu. "Jen - to je taková stará pozemská historka. Velmi obskurní. Tu bys nepochopil."

"Máte švandu ze mě, co?" řekl turista s dobromyslným úsměvem. "Oukej. To nic. Mohli byste si stoupnout támhle, tam vedle Památníku? Já vás vyblejsknu, abych měl doma co ukázat."

*přeložil Mirek Valina
ilustroval Vladimír Hanuš*

Robert W. Walker

NÁVNADA

Už to po ní šlo zas...

Temný stín bez tvaru a hmoty, který navštěvoval její lože, plazil se po křivkách jejího těla, hledal tunel šedou hmotou jejího vědomí... šel po ní. Tělo i duši, chtěl ji mít celou.

V temnotě její ložnice chtěl všechno nebo nic.

Vyčenichal ji, zatímco ležela bez hnutí, uvězněna v kombinaci strachu a hlubokého REM spánku, neschopna osvobodit se ani od spánku, ani od bytosti, která jí vysávala dech.

Už ji ucítil.

Se zvědavostí naslouchal jejímu těžkému oddechování.

Věděl, kde se skrývá. Ukiývala se před ním tak, že odmítala usnout. Ale tvor věděl, že jednou musí žena stejně usnout a pak se k němu vrátí.

Znal každý koutek její mysli, do kterého se pokoušela před ním schovat, a on ji tam následoval a vrhal temný, olejnatý stín na každou světlou myšlenku nebo přání.

Nenechá ji jen tak snadno odejít.

Dala se na útěk, ale čekalo to na ni i na opačném konci jejího snu. Ocítila se v rozvětveném tunelu připomínajícím podzemní kanalizaci, ale stěny byly pokryté slizkým jílem, rozpadaly se, kořeny stromů se po ní natahovaly a snažily se ji chytit do svého objetí.

Každým směrem se táhly kilometry rozvětvených artérií chodeb. Ve tmě nad hlavou slyšela, jak se po stropě plazí nějaký tvorové v jejích stopách. Pak se ocitla po kolena v páchnoucí vodě a něco se jí proplétalo mezi nohama.

Pokaždé to k ní přicházelo tímto způsobem a páslo se to na jejím strachu.

Vykřikla ze sna a přemýšlela, zda ji někdo mimo její sen uslyší, a najednou se probudila a hleděla do upřených očí doktora Orianiho, jejichž zorničky byly rozšířené vzrušením. Když promluvil, na jeho orientální tváři se mihl náznak úsměvu.

"No tak, no tak, slečno Ardreyová, už jste zase u mě a v bezpečí."

"Co... co se stalo? Podařilo se vám mě zhypnotizovat?"

"Jako mávnutím kouzelného proutku, má drahá."

"Takže myslíte, že byste mi mohl pomoci?"

"Absolutně ... samozřejmě, když mi budete důvěřovat a budete spolupracovat. Cokoliv vám navrhnou, ať už se vám to může zdát jakkoliv šílené, musíte splnit do nejmenších detailů podle mých instrukcí."

"Takže nejsem ... šílená?" Rty se jí zachvěly, když formulovala otázku, a pak si všimla, že znovu krvácí, tentokrát z malé ranky na odkrytém břiše. Také na jiných místech svého těla byla pokryta šrámy. Její stehna vypadala, jako by se mezi nimi prodíralo nějaké nechutné zvíře. Zachvěla se při vzpomínce, jak noční tvor zkoumal její nejintimnější místa.

Rozplakala se.

Oriani ji uklidňoval, že k pláči není důvod, ale znělo to prázdně a stejně bezúčelně jako slova jejího předchozího psychoanalytika. Ale doktor Oriani nebyl obyčejným

psychoanalytikem. Měl pověst "tjéjvětší autority na problémy se spánkem a lidé z Ústavu pro poruchy spánku jí řekli, že jestli jí nepomůže Oriani, nepomůže jí nikdo.

Myšlenka, že ani on jí nedokáže pomoci, ji roztrásla. Co si potom počne?

Ale Oriani tehdy řekl, že pomohl mnoha lidem v podobné situaci jako je její, lidem trpícím útoky bytosti, kterou nazýval *inkubem*.

"Inkubus?" zeptala se nechápavě na jejich prvním setkání.

Oriani si zapálil cigaretu a opřel se zpět do koženého křesla. "Víte, má drahá, nejde o problém nějaké vnitřní poruchy, ale o vliv zvenčí."

Nechápala, co tím má na mysli, a on to zřejmě poznal z výrazu jejího obličeje. "Nuže, ta ... ta věc, která vás ve spánku navštěvuje, je *reálná*"

"Takže nejde o noční můru?"

"Jde o něco mnohem horšího. Je to cosi, podle čeho byly všechny povídky o nočních můrách vytvořeny. Pokud jsou noční můry mytologického charakteru, pak i tento mýtus obsahuje zrnko pravdy. Inkubus je tvor schopný obývat lidské vědomí a vetře se do něj ve chvíli, kdy je člověk nejslabší. Používá vaše vědomí proti vám, těší se z vašeho strachu a dokonce se jím živí."

"Můj bože ... takže ta věc má jméno a není ... to jenom můj výmysl?"

"Rekněme - je a není."

Opět ničemu nerozuměla.

"Chci tím říct, slečno Ardreyová, že během spánku to vklouzne do vašeho vědomí, ale existuje to i mimo vás."

"Jak ... jak to může vstoupit do mého vědomí a proč si to vybralo mě? Proč zrovna já?"

"Pečlivě si to vybírá své oběti, pokaždé se zaměří na toho nejslabšího, který se nejsnáze vyděsí. Pase se především na ženách a dětech, ale někdy i na mužích, i když ti jsou obvykle navštěvováni *sukubem*, jeho ženským protějškem."

"Takže je to mužského rodu. Myslela jsem si to. Cítila jsem jeho ... drsnost, jeho hrubost."

Zacházel s ní jemně, hned, jak se probírala z hypnotického spánku, jí přehodil přes ramena bílý chirurgický plášť. Ale dobře si všiml stop na jejím těle, kde si tvor pochutnával na bolesti a hrůze.

V Číně, kde se doktor Oriani narodil, tvorů říkají *imitátor*. Přinutí vás uvěřit, že vy sami jste zdrojem všeho toho utrpení, zatímco se tvor úspěšně infiltruje do vašeho vědomí. Naruší tak jeho jemnou rovnováhu a všechny mechanismy lidského vědomí obrátí proti němu samému. Lékařská věda vysvětluje krvavé škrábance jako stigmata vyvolaná samoindukovaným traumatem, ale nikdo nedokáže vysvětlit, jak může být vědomí tak- kruté ke svému vlastnímu hostitelskému tělu. A jen málokdo byl ochoten naslouchat vysvětlení doktora Orianiho. Většinou se jeho domněnka, že jde o imitátora, o inkuba, stala terčem posměchu.

"Můžu si promluvit s lidmi, kterým jste už pomohl?" zeptala se.

"Obávám se, že by se báli přiblížit se k vám. Báli by se, že se k nim tvor vrátí. A možná, že by jejich strach nebyl neopodstatněný."

"Alespoň jednoho člověka, za plného vědomí -"

"Lituji," odpověděl Oriani a zamáchl cigaretu. "To, co žádáte, je mimo mou kompetenci. Sama byste se bála takového setkání, až vás toho netvora zbavíme."

"Ne, chtěla bych pomoci někomu, kdo je ve stejné situaci, vážně."

"To byste byla první." Vstal a řekl jí, aby šla domů a vrátila se do ústavu se svými věcmi. "Připravte se na to, že tu strávíte několik dní. Může to trvat víc než jedno sezení. Obvykle to tak bývá."

"Co konkrétně ta ... ta procedura obnáší?"

"Veškerou odvahu, kterou máte, drahá, a veškerou víru ve mě. Musíte mi naprosto důvěřovat. Když jedinkrát zaváháte nad nějakým z mých příkazů ... nu, mohlo by to znemožnit veškerou léčbu. Bohužel vám musím sdělit, že ti, kterým jsem nedokázal pomoci, skončili sebevraždou."

Zalapala po dechu při té představě, vrávoravě vstala a rozloučila se.

Jakmile vyšla ze dveří a odcházela v doprovodu sestry, Samuel Oriani se široce usmál a řekl prázdné místnosti: "Tentokrát ... tentokrát tě dostanu a ty navždy zůstaneš pod mojí kontrolou."

Ted, když prohlédl tu ženu, byl si Oriani jistý, že je doopravdy blízko. Ihned pověřil svou sekretářku, aby vypátrala veškeré informace o slečně Nancy Ardreyové: s kým se stýká, jaké léky užívá, jak dlouho se léčí, šance na uzdravení - všechno.

Musel mít krytá záda.

Byl si naprosto jistý, že Nancy nebude mít sílu ani odvahu žít dál po finálním střetnutí s inkubern, který byl pánem jejích nocí. Pokud mu bylo známo, nikdo dosud takovou zkoušku nepřežil. Ovšem, informovanost o podobných případech byla malá a nikdo se nepokusil o sepsání nějaké souhrnné studie ... alespoň ne doposud. Oriani byl rozhodnutý být prvním, kdo polapí tuto nestálou bytost, putující z jednoho hysterického mozku do druhého, proměňující spánek v muka, sen v noční můru.

Sekretářka doktora Orianiho, paní Kirkusová, zastihla doktora ve chvíli, kdy si na magnetofonu přehrával těžké oddechování a tichý, téměř neslyšný výkřik pacientky, která dnes navštívila ordinaci. Věděla, že nemá povoleno Orianiho vyrušovat bez vyzvání, ale bylo jí řečeno, že průzkum informací o slečně Ardreyové má prvořadý význam, a tak zaklepala a i když neslyšela žádnou výzvu, vstoupila do doktorovy pracovny. Oriani klepání neslyšel, byl plně zaujatý zvuky linoucími se z magnetofonu, připomínajícími kňučení umírajícího zvířete.

Doktor vypnul níagnetefon teprve ve chvíli, když zpozoroval, že paní Kirkusová vešla do místnosti. Snažil se skrýt svůj výraz za maskou lhostejnosti, ale sekretářka z jeho pohledu vyčetla, že ho návštěva slečny Ardreyové mimořádně rozrušila.

"Jste v pořádku, doktore?" zeptala se s účastí v hlase.

"Samozřejmě, že jsem v pořádku. Máte ty informace, které jsem chtěl?"

"Ano ... tedy, ne. Vlastně..."

"Vlastě co, paní Kirkusová?"

Odkašlala si. "Nic jsem o ní nenašla. Nemyslím, že by někde něco bylo -"

"Co tím chcete říct? Že nemá záznam v žádné lékařské instituci?"

"Ani čárka, pane. Prohlédla jsem všechny databáze."

"Pak tam musí být chyba. Říkala, že byla u nějakých doktorů ... že se cítila jako cvok, protože jí nic nenašli."

"Je mi líto."

"Zkusila jste záznamy? Lékařské archivy?"

"Zkusila jsem všechno. Dokonce jsem se napojila i na CDC v Atlante, ale bez úspěchu."

"Ti pitomci v CDC se o poruchy spánku a paranomální jevy nezajímají, to byste mohla vědět."

"Ano, ale zkusila jsem i všechny ostatní prameny."

"Hleďte dál. Někde o ní něco musí být."

S kamennou tvář opustila kancelář. Orianiho napadlo, že na ni byl asi trochu moc přísný, ale rychle takové myšlenky zahlal. Musí o té ženě získat nějaký fascikl, jinak by ho musel vytvořit sám a to by zabralo příliš mnoho času. A on čekal tak dlouho.

Přemýšlel, kde mohla jeho jméno najít. Ano, byl uznávanou kapacitou v oblasti psychiatrie a ve vyšetřování parapsychických jevů, získal v této oblasti řadu poct a vyznamenání. Ale nyní má šanci být prvním, kdo prokáže existenci negativní psychické síly, která se zcela vymyká obvyklé kontrole.

Pocítil osten výčitek k té mladé ženě. Byla velmi krásná a nebyť té nechutné věci sídlící v jejím mozku, byla to žena, pro kterou by leckterý muž obětoval vše. Racionální část jeho vědomí ale podobné myšlenky rychle zahlala.

Po celá staletí badatelé v oblasti poruch spánku přičítali podobné případy neuróze, duševním úchylkám a fobiím, bezdůvodné úzkosti i projevům nemocného mozku.

Ale Oriani věděl své.

Oriani věděl, jak temné jsou kořeny těchto problémů.

Ano, souhlasil s některými kolegy, že poruchy spánku, které pramení ze strachu ze spánku samého, jsou fyzického charakteru. Ale ti blázni se domnívali, že příčiny se nacházejí v pacientově mozku. On věděl, že je všechno jinak. Věděl - a prastaré lékařské svítky mu to potvrdily -, že fyzická příčina spánkových poruch a hrůz pacientů, jakým byla i slečna Ardreyová, jsou způsobeny vetřelcem, imitátorem, inkubern.

Musel jednoho z nich chytit, aby dokázal existenci tohoto duševního upíra, kterého staré svítky spojovaly s přívlastky "hrůzný" a "rouhačský". Svítky také varovaly před pohledem přímo do oka démona, neboť má hypnotickou sílu, která dokáže přemoci i nejsilnějšího muže či ženu.

Z toho důvodu si Oriani obstaral pevně přiléhající brýle vyrobené pro pokusy s laserovými paprsky, které jej měly ochránit před přenosem jakýchkoliv sil mezi zrakem netvora a jeho vlastním, až se démon ukáže ve své skutečné podobě. -

Už jednou se dostal blízko tomu, aby polapil tohoto lupiče duší, ale na poslední chvíli mu proklouzl mezi prsty. Většinu své lékařské praxe strávil stopováním té věci a nyní má opět příležitost, přinesla mu ji Nancy Ardreyová, která se doslechla o jeho práci v oboru psychických sil. Zřejmý četla některou z jeho prací, a tak vynechala všechny ostatní doktory kromě svého místního lékaře a šla rovnou za ním. Proč šplhat po žebříku příčku po příčce, jak se říká v Orientu.

Dal signál paní Kirkusové na interním telefonu. "Něco nového, paní Kirkusová?"

"Bohužel ne, pane."

"Snažte se dál. Pacientka přijde dnes v noci. Vezmu si ji sám na starost do spánkové komory."

"Ano, doktore, jak si přejete."

Prerušil spojení, zhluboka se nadechl a znovu pocítil výčitky svědomí ohledně Nancy Ardreyové. Taková půvabná žena a takové monstrum v sobě nosí; ale, koneckonců, ta věc si obvykle vybírá právě takové oběti.

Dějiny jsou plné smutných případů lidí, které za sebou tvor zanechal, jakmile se jich dost nesytil - od dvorních dam až po hollywoodské herečky, ten ohavný děs přežívá již po staletí, putuje z těla do těla a infikuje jejich mozky svým chlupečným, plíživým strachem. Freud měl tolik hysterických pacientek; dějiny jsou plné hysterie mužů i žen, stejně nevysvětlitelné jako strach z otevřených prostor nebo ze syrového masa. To všechno může být zásluha démona tam uvnitř, který dokáže vyvolat v lidském vědomí strach z čehokoliv se mu zlíbí.

Tedy jeden z nich drží v šachu slečnu Ardreyovou.

Co je to za život, existovat společně s takovou věcí?

Pro ni samotnou bude odchod ze světa jenom vysvo-
bozením ... jakmile budou hotovi.

Věděl, že žena zřejmě nevydrží psychické napětí. Ale Oriani si s tím nedělal starosti; kdyby zemřela, bude to vypadat jako náhlý výron krve do hlavy, jako narušení stěn mozkových cév. Všechno bude pečlivě zaznamenáno na měřících přístrojích.

Netrpělivě čekal na jakékoliv lékařské zprávy o Ardreyové. Bylo by to pro něj bezpečnější, vědět něco víc o jejím zdravotním stavu. Už mu pod rukama zemřelo příliš mnoho pacientů a někdo shora by se mohl o něj začít zajímat. Co by pak dělal? Jak by vysvětlil koronerovi, na co vlastně Ardreyová zemřela? Jak by komukoliv nezásvěcenému vysvětlil, že byla pouhou návnadou?

Všechno bylo připravené. Nancy Ardreyová se uložila do spánkové komory, uklidněná Oriamm, že po této terapii ji netvor opustí.

"Je to stále silnější, pane doktore," sdělila mu se strachem v hlase. "Můžu to teď cítit i při úplném vědomí."

Oriani se na okamžik zarazil a pohlédl jí do očí. Určitě to byla pouhá projekce. Jistě, netvor byl stále v ní, ale existoval, jen když se nacházela v hlubokém REM spánku. Jinak to není možné. Věc, která se jí dostala pod kůži podvědomí, patrně začala tlučit i na vrstvu vědomí.

"Za jeden dva dny se toho vetřelce zbavíte, slečno Ardreyová, to vám slibuji." Oriani jí připevnil na hlavu, paže a hrudník elektrody, jejichž dráty končily v mohutných přístrojích velikosti domácí ledničky. Na jednom konci komory byl úzký tunel, vedoucí do další místnosti. Nancy Ardreyová měla tisíce otázek, ale Oriani je zarazil uklidňujícím, ale pevným hlasem: "Je ve vašich silách tu nechutnou věc porazit, slečno. Musíte mi důvěřovat a být silná."

"Ano... ano..." potřebovala věřit celým svým srdcem, že ji někdo vysvobodí z její noční hrůzy.

"Jak je to dlouho, co jste spala naposledy?"

"Nespala jsem od chvíle, kdy jsem vás navštívila."

"A předtím?"

"Dva dny ... dvě noci..."

"Výborně," uklouzlo mu a rychle se opravil: "To celý experiment jen urychlí." Oriani matně vzpomínal, kdy on naposledy pořádně spal.

"Kdy to budu mít za sebou?" visela mu pohledem na rtech.

Uchopil ji za ruce a řekl: "Slibuji vám, že zítra ráno už o ničem nebudete vědět."

Rty se jí zachvěly a byla na pokraji pláče, neschopná najednou přijmout tento kousíček naděje, i když to bylo vše, co jí zbývalo. "Zaplat' vám to pánbůh, pane doktore."

Těžce pochl. "Ano ... jistě ... až se znovu uvidíme, bude ... všechno v pořádku, má drahá."

Naposledy mu stiskla ruku. Oriani ji připoutal na lůžko, nasadil jí na obličej respirátor a připojil ještě další

přístroje, které ani neznala. Řekl jí, že jde o citlivé indikátory schopné sledovat pohyby netvora, který bude vyháněn v jakémsi exorcismu na vědecké bázi.

Zatímco se modlila, Oriani ji opustil, zavřel za sebou hermetické dveře a posadil se ke kontrolním přístrojům, které sledovaly pacientčino tělo. Kývla na něj přes průzor a pokusila se usmát, marně.

Byly dvě hodiny v noci. Promluvil na ni přes interkom.

"Jste připravená, slečno Ardreyová?" *

"A... ano."

Oriani vytiskl na klávesnici název svého programu: INKUBUS.

Červený nápis mu oznámil, že pokud chce spustit program, musí stisknout klávesu ENTER.

Udělal to atnucíma, kterou vytvořil ze spánkové komory, ožila. Nancy Ardreyová začala křičet, když vyslal jejím tělem elektrický proud vysokého napětí, ale nikdo její křik neslyšel. Oči jí vystoupily z důlků a zornice se rozšířily do tmavých studní. Skučela bolestí, když jí mechanické paže vbodly do kůže jehly, obsahující různé roztoky.

Rvala bolestí a hrůzou a volala na Orianiho, že je blázen, protože tahle terapie je horší než všechny noční můry dohromady.

Další elektrický šok putoval do spodní části lebky, přímo do centra bolesti. Vzpírala se a zmítala v poutech, které jí Oriani před chvílí tak láskyplně přivazoval kolem kotníků a zápěstí.

"Ty... ty bastarde! Ty mě chceš zabít! Ty.. ty mě chceš zabít, abys to mohl chytit! Řekni, že je to tak?" řvala, zatímco se její nádherné vlasy začaly lepit potem a tvář se křivila bolestí k nepoznání.

Oriani už ten pohled nemohl snést, a tak se odvrátil od průzorů vedoucích do komory a vypnul zvuk, který z ní přes mikrofony vycházel. Byl otřesený, ale snažil se neztratit hlavu a nesmilovat se nad svojí pacientkou, když byl tak blízko cíle. Opustil setmělou kontrolní místnost a ženiny výkřiky nechal za sebou, jako ozvěnu vzdálené noční můry.

Hodiny se zvolna vlekly a doktor Oriani se cítil starý a unavený. Pokusil se vzpružit několika doušky brandy, na chvíli si zdíml a když se ozval budík, čile vyskočil a vrátil se ke kontrolnímu panelu.

Už brzy bude konec. Kamery snímaly zkroucené tělo slečny Ardreyové, její ústa lapající po dechu a šaty promáčené potem. Terapie byla opravdu děsivá a pokud jí vůbec přežije, bude dozajista nadosmrti šílená, tak jako Orianiho předchozí pacient, z něhož se doktor marně pokoušel pomoci šoků démona vypudit.

Tehdy ale j ještě neměl všechno náležité vybavení, j aké má nyní. Tentokrát se žádné chyby nedopustí. Tentokrát zůstane tvor uvězněn v prostředí, ze kterého nebude moci uniknout, v komoře naplněné plyny, pečlivě vybranými tak, aby tvora zároveň živily a aby ukázaly jeho pravý tvar. Ve vhodný okamžik bude na démona vrženo infračervené světlo, které jeho tělo zviditelní.

Stálo to ale za život, nebo alespoň zdravý rozum této pacientky? Nezbyvá mu než věřit, že ano.

Umdlěla.

Tvor v ní už dlouho nebude schopen zůstat. Musí se už uvnitř dusit bez všech těch nočních můr, jimiž by se živil, nedokáže dál obývat mozek naplněný soupeřícími elektrickými impulsy. Byla to už jen otázka času.

Oriani aktivoval kamery ve druhé místnosti na konci krátkého tunelu, který bude pro monstrum jedinou únikovou cestou. Jakmile začne opouštět tělo histitele, Oriani zachytí jeho podobu s pomocí infračerveného osvětlení a liltrarychlé kamery.

Oriani viděl, že se všechny indikátory začínají chvět. Ardreyová už pro tuto odpornou věc, která ji ovládala, nebyla použitelná. Muselo to vyjít ven každou chvíli.

Tvor nebude mít žádnou představu, kde se ocitl. Jeho jediným cílem bude nalézt nové tělo, které by mohl obývat a děsit, jak to dělával vždy, dokud oběť nedohnal ke skutečnému šílenství.

Past určitě vydrží, přersvědčoval sám sebe, ale nervy měl napjaté k prasknutí, když zpozoroval, jak se jakýsi tvar odděluje od ženina těla a doslova se klube skrz její kůži a šaty. Bylo to napůl venku, když Oriani komoru ozářil infračerveným světlem. Bože, bylo to větší, než si představoval! Když celý tvor vystoupil z chvějícího se těla, posadil se na něj jako odporný kamenný chrlič s netopýřími křídly, ne nepodobný ohyzdným netvorům z Dürerových dřevorezů, nebo z Goyova obrazu Satan požírající své děti.

Oči tvora se upřely na Orianiho s takovou zlobou, že doktor cítil, jak se v něm vzdouvá nejhlubší strach, jaký kdy zažil. Celo se mu orosilo potem. Ta věc byla přes metr vysoká, ale bylo to těžké určit přesně, protože nebyla docela vzpřímená. Měla zašpičatělé uši a protáhlou hlavu zakončenou čenichem, podobnou obrovské kryse. Byla pokrytá hustými chlupy, pod nimiž byly vidět šupiny. Nohy i ruce byly zakončené silnými drápy.

Tvor seděl na hrudi své bývalé hostitelky, upíral na ni napůl nechápavý pohled a vrtěl hlavou ze strany na stranu jako kočka. Pak rozvinul křídla, vyrazil ze sebe slabý kvílivý zvuk a zmizel v jediném možném východu, který byl k dispozici.

Žena byla v bezvědomí a její zdravý rozum byl nepochybně navždy zničený. Oriani teď neměl čas se jí příliš zabývat. Musel udělat to, co si v duchu procvičoval už tolikrát.

Kamery a infračervené světlo zachycovaly tvora v různých pozicích, jak se jeho tělo zhmožňovalo a rozpíjalo cestou krátkým tunelem do sousední místnosti. Pak Oriani uzavřel cestu zpět do první místnosti, v níž inkubus ženu opustil.

Tvor se střídavě objevoval a mizel na monitorech kamer, neboť jeho tělo nikdy nemělo dlouhého trvání ve viditelné oblasti spektra ani v plynech simulujících lidské tělo. Uvnitř této plynové bubliny může démon vytvářet sebevětší hrůzy, aniž by komukoliv ublížil. Oriani místnost hermeticky uzavřel a dveře zajistil a pak si teprve vydechl úlevou.

Dokázal to.

Zvítězil nad silami temnot, nad démonem starým stovky let, o jehož existenci neměla většina lidí ani tušení.

Ale on má nyní v ruce důkaz. Důkaz a laboratorní exemplář, který budou studovat celé generace vědců, protože netvor bude žít ještě další stovky let.

Na telemonitoru mohl sledovat obnažený děs ve své prapůvodní podobě, jak se prohání uvnitř nového "mozku" a snaží se objevit způsob, jak by jím mohl manipulovat, aniž by si zřejmě uvědomoval, že je ve skutečnosti v uzavřené cele.

Oriani se nedokázal ubránit triumfálnímu smíchu. Před očima mu defilovaly pocty, ocenění, možná dokonce i Nobelova cena.

Pak si vzpomněl na tu ženu, kterou použil jako návnadu, aby k sobě démona přilákal.

Vrhl se zpět ke kontrolnímu panelu a deaktivoval mučící nástroje, bolest vzbuzující drogy, elektrody a všechno ostatní. Ale obával se, že je pro Nancy Ardreyovou stejně pozdě. Jestli je ještě naživu, nebude ničím víc než živořícím organismem bez vlastní vůle.

Přístroje v komoře utichly a pevně uzavřený vchod se otevřel. Doktor opatrně přistoupil k bezvládné pacientce. Hledal známky života a zjistil, že i když její oči hledí nepřítomně do ztracena, stále ještě přerývané dýchá. Musí zavolat záchranou službu, aby ji odvezli na vyšetření.

Začal uvolňovat pouta, nejprve na jedné straně, pak na druhé. Musí ji odnést do jiného oddělení institutu, co nejdál od této skryté laboratoře a od jeho tajemství.

Zatímco ji odpoutával, pozoroval, že se se její vytřeštěné oči přivřely, jakoby na znamení, že bolest je u konce. "Už je to z vás venku, Nancy," pošeptal jí do ucha. "Jste ... jste volná, navždy."^{^^}

Neočekával žádnou odezvu a nebyl překvapen, když zůstala potichu, hledíc na něj svýma prázdnýma očima.

Zvedl ji do náručí a chtěl ji odnést ven, když najednou promluvila; tiše a neuvěřitelně vyslovila několik slov: "Jen jeden ... jen jeden. ..."

Překvapeně se zarazil. "Jen jeden? Jaký jeden?"

Hlas měla zesláblý křikem. Neslyšel tichou odpověď, takže musel sklonit ucho až k jejím rtům a tehdy to ucítil, palčivou bolest naplňující břicho a hrudník, bolest prýstící z ženy v jeho náruči do jeho skloněného ucha.

Kamery v místnosti dál filmovaly celou scénu zachycenou v infračerveném světle, a byly svědky metamorfózy tvora, který se přesouval z jednoho těla do druhého, mnohem vhodnějšího, takže v jednom okamžiku byly všechny tři bytosti, dvě lidské a jedna nelidská, spojeny v jednu. Oriani, Nancy Ardreyová a ženský inkubus.

Kamery pracovaly dál, ale nebyl tu nikdo, kdo by scénu sledoval na telemonitoru. Žena ze sebe vydala svůj poslední vzdech, když druhý inkubus opustil její tělo.

Oriani zavrával, upustil mrtvé tělo a ustupoval vzad, ochromený, zatímco bytost v jeho nitru zkoumala poslední zákoutí jeho vědomí, putovala v něm jako hladový hmyz, využívající jeho mozkových buněk jako potravy, dokud nenalezla v paměti způsob, jakým lze otevřít plynovou komoru s uvězněným inkubem, a jak je možné zničit filmy a pásky s důkazy o jeho existenci. Také brzy přišla na to, že doktor Oriani, přes všechnu svou vzdělanost, snadno podléhá hrůze a nedokáže ji nijak potlačit. Bude mnohem ovladatelnější než statečná Nancy Ardreyová, která proti této bytosti a jejímu bratru tak statečně vzdorovala.

Oriani klesl na kolena.

Věc v jeho hlavě mu řekla, že na modlitby, slzy a prosby je už pozdě - teď, když se chytil na inkubovu návnadu.

**přeložil Ivan Adamovič
ilustroval Jiří Lhota**

Ian Watson

Jak se peče první jarní hrdina

Když jsme po průletu mnoho mil tlustou vrstvou mraků konečně přistáli, zdálo se, že Hlíňáci (jak jsme se rozhodli jim říkat) vůbec nevnímají stříbrnou loď, která dosedla přímo mezi nimi. Věnovali se dál své práci, nahazovali zdi, modelovali nádoby a sbírali potravu. Připomínali vzpřímené dvounohé housenky, jejichž těla se při chůzi smršťovala a roztahovala, takže vypadali, jako by byli na péro. Z konců svých paží mohli vystrčit libovolný počet "prstů", připomínajících šnečí růžky a pak je zase vtáhnout zpět do zápěstních pahýlů. Důkazy jejich civilizace byly všude kolem nás: nádoby, chýše, ohně k přípravě jídla. Přesto nás jejich tupá lhostejnost znepokojila. Mohli jsme takové chování považovat za projev skutečné inteligence?

Zpočátku, jakmile jsme vystoupili z lodi, je pohled na tři neznámé bytosti ve skafandrech zelektrizoval. Obklíčili nás, ohmatávali, dloubali do žeber a Rhoda mohla zaznamenat první vzorky jejich řeči, když pokřikovali na nás a na sebe navzájem.

Rhoda byla mladá pružná černoška, Lobsang Tibet'an ve středních letech, zatímco já, jak můžete nakonec sami vidět, jsem typický Kelt s rudými vlasy a obličejem plným pih, jako bych se opaloval přes cedník. Rozdílly musely být přes průhledy přilehy jasně vidět, ale první dojem, který vyvolaly naše skafandry, byla zřejmě perfektní trojjediná shodnost. Právě tento fakt Hlíňáky zmýlil. Ale k tomuto závěru jsme dospěli až později... (Pokud tomu ovšem tak opravdu bylo.)

Dokonce i já, pouhý pilot, žádný lingvista ani doktor společenských věd, jsem si brzy uvědomil, že pokud zvuky, které vydávají, jsou řeč, je velmi podivná. Pořád jen stejné uslintané slizké poštekávání, které se nijak neměnilo! Rhoda po pěti minutách znechuceně vypnula svou mluvící skříňku. Jazyk, který se skládá z jediného slova? Absurdní.

Když jsme procházeli jejich vesnicí, nedaly se přehlédnout známky civilizace. Kuželovité a klenuté hliněné chýše obtáčely dokonalým dvojitým kruhem náves, které vévodil velký krb s rožněm. Kruh narušovala jen alej lemovaná řadami kulatých keramických soch (vypadaly jako Hlíňáci shýbající se, aby si zavázali tkaničky), jejíž konec se ztrácel v mlze. A rozen... ten udělali ze staiktitů svázaných silnými vlákny! 'Překvapilo mě, že vůbec dokázali zhotovit něco podobného. Na tomhle mokré, měkkém světě se nevyskytovaly žádné kovy, pevné dřevo, nejspíš dokonce ani tvrdé kosti. Na zemi u krbu neležely žádné ohně ve světě, kde na první pohled neexistovalo ani křesadlo, ani dvě suchá dřívka, která by bylo možno o sebe třít.

"Jestli to slovo uslyším ještě jednou, tak se zblázním!" vrčela Rhoda, když jí Hlíňáci ukazovali rozen, hrnce a velké šneky, kořínky a houby, které v nich vařili, a všechny přitom označovali pořád stejným názvem...

"Jedno slovo v sobě obsahuje všechna ostatní," poznamenal Lobsang tajemně. "A všechna slova splývají v jedno."

Byl samozřejmě rád, že pro nahlédnutí do cizí kultury se neobejdeme bez jeho telepatie. Jindy to bývala Rhodina mluvící skříňka; tedy správně její PUKV (Přístroj k Určování Kulturních Vazeb). Ve skutečnosti ovšem nic neurčuje

ani nepřekládá, jen sestavuje algebraické mapy založené na systému komunikace, který domorodci používají, ať už se jedná o zvuky, světelné obrazce Velkých Chobotnic mořského světa na planetě Sigmy Draconis, nebo gesta, kterými se domlouvají Němí na bouřlivé planetě Aldebaranu.

"Co to má znamenat?" reptala.

"No, když opakuješ stejné slovo pořád dokola dost dlouho, uslyšíš, v čem se liší, nebo ne? Co když oni skutečně slyší různá slova? Možná jim rozumějí, protože jsou nějakým způsobem spolu ve spojení. Empaticky nebo telepaticky. Zajímavá teorie, ne?"

"Ta teorie je hodně mlhavá."

"Je to mlhavá planeta," odsekl Lob.

"A co jejich gesta?" navrhl jsem diplomaticky. "Jako na Aldebaranu, víte? Pořád přece na něco ukazují."

Rhoda zavrtěla nesouhlasně hlavou.

"Ukazují na stejnou věc^ různým počtem prstů, ale obejdou se i bez nich. Sledovala jsem je. Není v tom žádný systém."

"Připravím se tedy k meditaci," spokojeně ukončil debatu Lob. "Mám na to právo, když vaše metody selžou. Je to tak ve smlouvě, ne? Nemusíme se zbytečně trápit. Ti tvorové se změní v přízraky a projekce mých myšlenek. Otevřu se jim a mé vědomí je prostoupí."

Rhoda ani neměla čas se urazit, protože právě v té chvíli se svět kolem nás začal měnit...

Musím přiznat, že jsme podobné překvapení tak trochu očekávali! Na oběžné dráze jsme věnovali dost času zkoumání vzájemných pohybů hvězdy, plynového obra a měsíce, abychom dokázali předvídat dost podivné situace, alespoň co se týkalo "denního" světla.

Zářívě modrému plynovému obru scházelo jen několik procent hmotnosti, aby se stal rovnocenným partnerem jasně oranžového slunce. Velký měsíc nejistě balancoval jen pár tisíc mil nad Rocheovým limitem. Kdyby byl jen o kousek blíž, rozlomil by se na miliardu kousků a vytvořil by prstenec jako kolem Saturnu. Ale slapové síly ho nedokázaly přibrzdit. Asi tak jednou za sto let proletěla těsně kolem nejvzdálenější planeta soustavy. Pronikla až za oběžnou dráhu plynového obra a když odlétala, popohnala měsíc právě o tolik, aby vykompenzovala slapové vlivy.

Předvídali jsme obobí oranžového slunečního svitu, modrého světla planety, jasně purpurovou barvu jejich kombinace i smolně černé noci, kdy měsíc odvracel svou tvář od obou zároveň. Tyto fáze mohly být krátké i dlouhé, někdy mohly scházet nebo se opakovat jako v hravém pseudonáhodném kaleidoskopu podle toho, jak se měsíc pohyboval po své dráze, točila převracel najednou. Palubní počítač zjistil, že nějaký řád se v nich dá objevit až po desítkách let. Že na takovém světě vznikl a dokázal se udržet život, nám připadalo podivuhodné; ale že byl zjevně inteligentní, nás přímo omráčilo. Naši roboti přesto vyslali televizní záběry vesnice Hlíňáků (díky ohňům se dala na infračervených snímcích snadno rozeznat). Museli jsme se smířit s faktem jejich existence, i když se přičila zdravému rozumu! Pohřbení pod věčným závojem mraků nemohli mít přirozeně žádnou astronomickou představu, která by jim umožnila opravdu pochopit jejich vlastní svět. Všechno jim

muselo připadat strašně nestálé. Pojmy "roční období" nebo "J'roky" neměly smysl. Dokonce i "dny" musely být velmi proměnlivé a nevypočitatelné. Rhoda očekávala, že z takového zmatku povstane neobyčejný a zajímavý jazyk (nikdy ji, chudáka, nenapadlo, že vystačí s jediným slovem).

Takže jak jsem řekl, svět kolem nás se změnil.

Světlo se změnilo z modrého na jasný purpur. Slunce i plynový obr zářily na obloze společně. Pokud se domníváte, že purpur je tmavá barva, zkuste se nad tím zamyslet ještě jednou. Světlo bodalo do očí a *bolelo*. Museli jsme použít sluneční filtry v přilbách.

Světlo kreslilo kolem nás nové tvary a vymazalo všechny staré. Naše rozmazané stíny se zdvojily, ale zdálo se, že každý z nich *vyzařuje* světelný kužel, místo aby světlo rušil. Rudé a modré skvrny, které nás doprovázely, nám přesto připadaly mnohem skutečnější než jinak převažující zářivý purpur. Rostlinstvo prodělalo zásadní změnu. Houby vadly a rozpadaly se. Kapradiny, jaké jsme nikdy předtím neviděli, pučely jako ve zrychleném filmu. Všude se klubaly a vzlétaly vážky. Z bahna vylézali červi a chňapali po nich drobnými ústy jako pirani.

Hlíňáci se také rozhýbali. Sbírali červy do hrnců a přitom na sebe živě pokřikovali námi tak neoblíbené slovo.

"Bože," sténala Rhoda, "klidně by to teď mohl být úplně jiný svět, jen se podívejte! A oni stále jen opakují - *tohle, tohle, tohle*." Jedovatě se pošklebovala a přisuzovala *slovu* význam, který možná mělo (a nebo taky ne).

"V jednotě jsou rozdíly," utrousil Lobsang.

Teď už si nás Hlíňáci nevšímali. Chovali se, jako bychom byli neviditelní; i když jsem si všiml, že ve skutečnosti do nás žádný z nich nevrazil.

"Pro dnešek to stačí," řekla Rhoda rozhodně. "Projdeme si vesnici každý zvlášť a pak si půjdeme zdřímnout. Zkusíš své štěstí zítra, Lobe."

"Zítra?" zasmál se Lob, když jsme se za chvíli vraceli zpět k lodi. Společně jsme si razili cestu džunglí kapradin, vážek a červů. "Nechtěla jsi říct na *podzim*? Zítra nebo *napřesrok*!"

Na to Rhoda samozřejmě žádnou odpověď neměla, protože obojí bylo tak trochu pravda.

Když jsme se probudili o osm hodin lodního času později, byla smolně černá noc. Tma vydržela dva nebo tři dny. Zatímco jsme čekali na nový úsvit, diskutovali jsme o aleji se sochami. Uvědomili jsme si, že ve skutečnosti žádný z nás neopustil vesnici, aby se na ně podíval zblízka. Bylo to, jako by vesnice byla naprosto uzavřený svět, který nás uvěznil, aniž bychom si toho všimli! Mluvili jsme o možných příbuzenských vazbách Hlíňáků jako o další cestě, jak proniknout do jejich myšlení, a zjistili jsme, že žádný z nás neobjevil ani nejmenší důkaz o způsobu jejich rozmnožování. Byli živorodí, kladli vejce nebo se množili dělením? Proč nás tato otázka nenapadla dřív? Proč až teď? Možná,

že vlnivé pohyby jejich těl zamlžily rozdíly v pohlaví a stáří jedinců do té míry, že jsme na to nedokázali myslet, dokud jsme nebyli zpět ve své čisté, funkčně odkonalé a logicky uspořádané lodi, kdy jsme svlékli skafandry a tím odhalili své rozdíly.

"Možná, že se rozplývají ve tmě a znovu se rodí s úsvitem," nadhodil Lob ironicky.

"Vida, světlo!" vykřikla Rhoda. "To je přece něco, pro co musejí mít jméno, tma jako opak světla!"

"^Jaký má smysl pojmenovávat tmu, když v ní nic nevidíš?"

"Chci říct, ty tupý Šerpo, že vždycky musí existovat ráno nebo jaro, které je naprosto zřetelné! Ať se propadnu, jestli chápu, jak mohli založit civilizaci v takovém zmatku. Jak tedy dospěli k pojmu pravidelnosti, o čemž svědčí ta řada soch? Klíč k záhadě musí skrývat právě svítání!" Měla pravdu. Skutečně tomu tak bylo. Ale ne docela podle jejich představ.

Krátce potom, kdy jsme si zase zdřímli a pak se potmě nasnídali, se rozednilo. Jasně oranžový úsvit byl dílem samotného slunce. Dívali jsme se z okna kajuty, jak se Hlíňáci vyrojili ze svých chýší. Směřovali k rožni uprostřed vesnice a my s hrůzou sledovali, k jakému účelu jej používají...

Chytili jednoho z davu, přehnuli ho přes rozen a přivázali mu nohy k hlavě. Jeden tflíňák zastrčil dlouhé tenké keramické trubičky do úst, nosu a zadku oběti. Další rozdmýchal oheň pod rožněm. A třetí jím otáčel. Ostatní začali na tělo oběti plácet vlhký jíl.

"Ty sochy za vesnicí kolem cesty! To nejsou žádné sochy," vykřikla Rhoda. "To jsou oni!"

"Zřejmě se dost rychle množí," poznamenal klidně Lobsang. Pomalu už začal řadit Hlíňáky někam mezi přízraky z Tibetské knihy mrtvých. Mezi čistě subjektivní demony myšlenek, kteří nikdy nemohou ovládnout člověka, který si to uvědomuje. "Pro tak malou vesnici to jsou dost velké ztráty... zvlášť pokud obětují denně!"

"Obětují? Ti ďáblové určitě něco dělají. Ale kdo ví, co vlastně?... A na co jsou ty trubičky?" zašeptala.

"Aby nepraskl, když ho budou zahřívát," řekl jsem jako správný inženýr. "Aby jimi mohl unikát horký vzduch." Hrál jsem si na drsňáka, ale abych řekl pravdu, byl jsem stejně otřesen jako oni.

Oheň žhnul, Hlíňáci otáčeli rožněm a plácali další čerstvý jíl na první vrstvu, která už stačila zatvrdnout.

A my jsme se dívali, jak se nám cizí živá bytost pomalu a systematicky mění v něco odporného a mnohem vzdálenějšího, ve věc, kterou jsme ještě nedávno ve své zbrklosti příliš rychle zařadili mezi "umělecká díla." V jaké fázi pečení se to ubohé týrané stvoření uvnitř jílové slupky rozloučilo se životem, nevím. Doufal jsem, že brzo. Ale když jsem si uvědomil, že ty trubičky mohly také být opatřením, které by bránilo předčasnému zadušení, nebyl jsem si tím vůbec jist. Silný plášť lodi alespoň nedovolil, abychom slyšeli jeho křik.

Obřad pečení trval ještě půl hodiny, teprve pak byla kruhovitá socha dokončena k jejich plné spokojenosti. Potom uhasili oheň a nechali ji vychladnout.

Když vystydla, Hlíňáci ji v triumfálním procesí odnesli na stalaktitové tyči alejí soch někam do mlhy.

"Myslím, že i my máme za sebou historii plnou lidských obětí," zamumlala Rhoda. "Lidi pečené zaživa v bronzových býcích nebo upalované u mučednických kůlů... Pokud je východ slunce jediným pevným bodem v jejich světě, dá se předpokládat, že ho uctívají dost zuřivě."

"Uctívají? Děláš opravdu ukvapené závěry, Rhodo."

"Máš lepší vysvětlení? Rozhodně to není slavnost plodnosti!"

"Já raději použiju svou plodnou představivost na to, abych uhodl, co *to je*. Snad lámové dokážou nahlédnout tam, kam mluvící skříňky nemohou, co říkáš?"

Měl pravdu. Lidská rasa při svých výzkumech mezi hvězdami brzy zjistila, že se mimozemšťané skrývají za nejrůznější masky.

Otroci matematiky a sociologie, jakým byla Rhoda, je dokázali odhalit jen v některých případech. Obvykle se jí práce dařila docela dobře a Lob zase zjistil, že plývá časem jen na lepší uspořádání foném a urovnávání zádrhelů v jejich matematických modelech cizích pohledů na svět (kromě lamaistického kouzelníka byl i zkušeným etnomatematikem). Jen občas ho požádala, aby jí pomohl telepatickým transem, když se setkala s beznadějně cizí strukturou pojmů. Ale tentokrát narazila hned na začátku na kamennou zeď, která se jí vysmívala navíc tím, že byla postavena jen z jediného kamene!

Lobsang byl adeptem tibetského rituálu chod, při němž člověk nabízí své tělo i duši démonům a představuje si, že ho požírají. Vyznal se v mapách pekla i ráje *Bardo Thódol a Knihy mrtvých*. Když se tak vzdalil pozemské realitě, mohl Lobsang proniknout zkratkou psychického podsvětí do cizích myšlenek, které odolávaly Rhodině vědě. Ze svých tibetských výšin viděl všechny tvory jako pouhé proudy v moři jedné všeobjímající vesmírné představy. Pokud v cestě stála zeď, proklouzl pod ní. Naprosto klidně, beze stopy strachu. Jak ji Lob popisoval, byla tibetská hostina chod mnohem děsivější než upečení nějakého Hlíňáka! Představte si, jaký to musí být pocit, když vám démoni trhají vnitřnosti, sají krev a morek z kostí vydlabávají lžičkou! Aby člověk tohle všechno dokázal prožívat - a skutečně tomu věřil - ale přesto to vše dovedl klidně sledovat s perfektním sebeovládáním... Lob byl zkrátka psychologicky velmi dobře připraven.

Když se Hlíňáci vrátili zpátky do vesnice ke své mírumilovné neuspěchané práci, Lob s námi vystoupil z lodi. Šel přímo k pruhu hlíny před krbem a nakreslil sprejem do bláta bílý obrys magického symbolu vesmíru. Ve své rodné tibetštině ho nazýval *kyilkhör*. Vstoupil do kouzelného obrazce a usedl se zkříženýma nohama.

Hlíňáci proudili kolem čar *kyilkhörü*, jemně se ho dotýkali a mumlali si pro sebe své slovo. Lob si začal tiše tibetský prozpěvovat monotónní píseň, která ho ukolébávala do transu:

"Zab-chó shi-hto gong-pa rang-dól lay bar-doi thó-dol chen-mo chó-nyid bar-doi ngo-tod zhu-so..." Dýchal při tom pravidelně a zhluboka a jeho vytřeštěné oči za sklem přilby nás nevnímaly, i když jsme věděli, že se mezi jednotlivými vlnami transu vždycky na chvíli vrátí mezi nás, aby podal zprávu o vývoji situace...

"Tvary se rozpívají, barvy se mění a svět kráčí nazpět," začal po chvíli zpívat Lob anglicky a díval se při tom na nás nevidoucima očima.

"Ale my jsme myslící bytosti. Stavíme. Tvoříme nové věci. I když se tento svět *zmítá* v záchvatu šílenství sem a tam. Jen o věci můžeme říct, že je, protože čas není. Nemůžeme říct, co je to, protože to za chvíli může být jiné. Ruka, stín i barva. Musíme vložit věc do sebe a podívat se, zdali je na svém místě. Pak je to *právě ona*, a kromě ní existují *jiné*. Vyplňování prostoru vyhrazeného věci jejím tělem je naším základním prubířským kamenem. Vkládání tvora do sebe sama je aktem Stvoření, vždy za úsvitu..."

"Tak proto umučili toho Hlíňáka?"

"Naše zkouška nás stále udivuje," zpíval Lob dál. "Už jen pouhá možnost shody v každé věci. Ale máme snad děkovat světlu z oblohy, že jsme dosáhli shody? Máme si snad vytvářet bohy? Je snad vkládání něčeho do sebe sama právě tím? Ne, právě naopak! Jen ten je hrdinou, kdo se shoduje. Kdyby se vždy při východu slunce nenašel jeden, který se hodí na své místo, neplatily by žádné zákony. Kdybychom říkali každý den něco jiného, stalo by se to *zákonem*? Bolest v jediném výkřiku zastaví celý svět. Výkřik je obrazem bolesti. Tak bolest zobrazuje svět..."

Tak plul Lob dál vlnami cizích myšlenek. Jak nám později řekl, viděl nás z jejich hlediska. Nejvíce je potěšila naše

dokonalá shodnost. Byli jsme pro ně tři hrdinové zapečení do svých skafandrů. Naše loď byla jen jedním naprosto náhodným objektem, který ve srovnání s námi třemi nic neznamenal. Ale jakmile jsme začali vydávat zvuky, bylo to zneuctění. I když nás usilovně opravovali, nedokázali jsme dvakrát za sebou vydat stejný zvuk. Jako-hrdinové jsme potvrdili existenci světa, ale každým dalším slovem jsme ji hned popřeli. Popírali jsme sami sebe. V jejich očích jsme přestali existovat. Proto nás ignorovali.

Byla to samozřejmě jen Lobova *Bardo-vizní* verze, tedy jeho pokus přisoudit jevům jejich pravá místa, aby dávaly smysl. Mohli jsme je brát vážně, ale nemuseli.

"Chen-mo chó-nyid bar-doi ngo-tod zhu-so," zpíval Lob. Pak velkým skokem opustil magický kruh a hnál nás zpět k lodi, aby nám řekl víc o tom, jak Hlíňáci vidí svět, dřív než mu poslední zbytky intuice proklouznou mezi prsty.

Stáli jsme u okna a pozorovali Hlíňáky, kteří formovali jíl různým počtem pseudoprstů. Jejich těla se smršťovala a protahovala v oranžovém oparu. Zatímco jsme se dívali, vyšel na západě plynový obr a připojil se ke slunci na obloze. Ve vesnici se opět objevily dvojité stíny, které svítily, místo aby světlo pohlcovaly. Zane dlouho potom znovu zapadl za západní obzor a posunul

den	nazpět	k	ránu.
-----	--------	---	-------

"Nesnažíme se násilím vtěsnat jejich svět do kategorií, na které jsme zvyklí?" zašklebil se křivě Lob. "Slova a symboly - anglické, tibetské, syrské... Oni jsou nejspíš největšími logickými mysliteli vesmíru. I když pro ně neexistují čísla, chápou pojem série. Všechny jevy vylučují logiku, protože oni nemohou nahlédnout do vesmíru, takže neznají skutečné příčiny těch podivných efektů. Přesto chápou, co je logika. Kvůli ní popírají i svědectví svých smyslů. Jen tak může existovat jejich kultura. Jen tak mohou existovat zákony, přečkat ze dne na den a dokonce i vytvořit jakousi časovou vazbu. Ale přesto nemohou o svém světě *mluvit*, protože to jejich logiku rozvrací."

"Inteligentní druh musí používat nějaký jazyk, aby byl zařazen mezi inteligentní! A co tihle? To jsou automaty? Neboje to jen iluze kultury? Hrnce. Chýše. Sám jsi řekl, že jednají logicky."

"Přesněji řečeno, nelze říct, že *jednají* logicky, jsou spíš zosobněná logika, Rhodo. Jsou náznaky, esencemi. Nemožou si dovolit mít jazyk, je pro ně příliš ničivý."

"Pak tedy ve srovnání s námi nejsou inteligentní."

"Nic pro ně neznamené, Rhodo. Oni jsou skutečnost, která se neustále znovu obnovuje v mlhavém oceánu proměn."

"Jsou to přízraky, krvežízniví duchové. Tentokrát jsi, Lobe, svou fantazii opravdu pustil ze řetězu."

"Jistě, všechno to bylo jen v mé fantazii. Představil jsem si je v transu, vtáhl je do svých myšlenek, a proto je to vše pravda. Mají jakési skupinové vědomí, chápeš? Empatii. Sdílejí se svým hrdinou jeho bolest. Bolest je totiž jediné, co skutečně *musíme* sdělovat nutně a naléhavě, abychom ji mohli zastavit, rozumíš? Jen tím způsobem může vzniknout jméno, z nutnosti, neseno svou vnitřní pravdou. Pak mohou bezpečně použít tento postup na všechno. Ale nedovedou svůj svět pojmenovat jinak než tím, že vyplní svůj vymezený prostor; také svět by měl přece beze zbytku vyplnit své vymezené místo, je to jen rozšíření stejné myšlenky. S vesmírem je to ve větším měřítku totéž. My si to jen netroufáme přiznat. Co je vesmír, ptám se? Podle definice je to jednota. Souhrn všeho jsoucna. S ničím jiným se nedá srovnat. Jediné, co se s tím dá dělat, je dát takovou věc na jí vyhrazené místo a podívat se, zdali se tam hodí. Oni na to přišli. Musíme se ráno zúčastnit příštího pečení a poslechnout si to na vlastní uši."

"Příliš složité," varovala Rhoda. "Mohli by chtít tentokrát uprct nás."

Lob zakroutil hlavou.

"Jsme v bezpečí, jsme pro ně teď neviditelní. Jen Hliňáci se mohou stát hrdiny. Jen oni mohou beze zbytku vyplnit své místo. My jsme selhali."

Přes Rhodiny pochybnosti nás tedy další úsvit zastihl ve vesnici u krbu. Hliňáci se vyrojili, aby přivítali světlo; v tomto případě světlo slunce vycházejícího na severozápadě a plynového obra na jihovýchodě. Uprostřed purpurových mlh a dvojitých stínů jsme se my neviditelní dívali, jak pracují s rožněm. Přehnuli přes něj Hliňáka, rozdmýchali oheň, do úst, nosu a zadku mu zastrčili trubičky a pak na něj začali plácet jíl. Držel jsem Rhodu za ruku, aby se nebála.

Keramickými trubičkami znovu a znovu vyrážel bolestný křik, jak se mučedník otáčel na rožni a pekl se ve svém jílovém plášti. Slyšeli jsme stejný hrdelní uslintaný štekot, který urážel naše uši od chvíle, kdy naše noha vkročila na půdu jejich světa.

"Tohle je skutečnost. Bolest," zpíval Lob. "Stojíme v místě, kde smí zaznít jen pravé slovo. Je to shoda souladu. Potvrzuje to TO-CO-JE."

Pak pokračoval o trochu klidnějším konverzačním tónem a prstem přitom ukázal na alej sehnutých soch. "Tohle ve skutečnosti vůbec není cesta. Nevede nikam. Jenom pokračuje."

"Cesta někam musí vést!"

"Proč, Rhodo? To není dálnice, ale *zákon*, obraz série. A ty sochy nejsou sochy, ale definice. Každá znamená shodu. Ale neradil bych, abychom po ní Hliňáky následovali, nemuseli bychom už tak snadno najít cestu zpět..."

Po nějaké době křik utichl, změnil se ve vzdech, který mohl být prostě jen zvukem vyvolaným tím, jak z té věci na rožni utíkal vzduch. A Hliňáci si už zase vzpomněli na své slovo. Opakovali ho znovu a znovu a ukazovali přitom na všechno, co bylo součástí jejich světa.

"Uznej, Lobe, zeje to úplně nesmyslný výklad," naléhala Rhoda, zatímco já jsem vedl loď mraky k průzračné prázdnotě vesmíru. Vyjela na něj hrubě a nedůtklivě, jako by za něco mohla. Jen sklonil hlavu a začal meditovat.

A pak jsme se zase ocitli ve sluneční soustavě, která se řídila rozumnými zákony; viděli jsme hvězdy, souhvězdí, hvězdokupy a vzdálené šmouhy galaxií. Před námi plula mateřská loď; stříbrná vážka s kulatou hlavou, kde jsme měli své obytné kajuty, dlouhým štíhlým ocasem, který končil knoflíkem plazmového motoru, a rozepjatými křídly, které magneticky sklízely mezihvězdný vodík. Všichni jsme vydechli úlevou, dokonce i Lob.

Později jsme ten úchylný měsíc klasifikovali jako NIB - Neobydlený Inteligentními Bytostmi; dominantní místní živočichové jsou dvounozí slimáci s vysokým stupněm stavební aktivity řídicí se instinktem. Lobsangova verze byla jednomyslně odmítnuta. Myslím, že i Lobsang byl tentokrát rád, že jsme ho přehlasovali. Vyrazili jsme k hmatatelnějším světům, kde nám jeho bystrozrak později ještě mnohokrát dobře posloužil.

Nemám dost času, abych vám vyprávěl o tom, jak pomohl pochopit ohnivé tvory Archenaru IV nebo lezoucí plísň Denebu VII. Tenkrát mezi Hliňáky musel být úplně vedle. Ale nikdy to nepřiznal. Měl svou hrdost, stejně jako Rhoda. Koneckonců, Šerpa byl parťákem prvního člověka, který zdolal Everest na Zemi. A naším Everestem se teď stal vesmír - vrcholem, který nikdo nedokáže pokořit.

**přeložil Stanislav Švachouček
ilustroval Jan Štěpánek**

Vilma Kadlečková

Náhrdelník z Argenitu

(2. část - dokončení)

Gingoxalel...

Probudil se za úsvitu a pak ležel a zíral do tmavého stropu, zatímco okny se vplížily první Šedé a mdlé jazyky světla. Bylo tu několik věcí, které mu nedopřávaly pokoje: závrtně modrý pohled té první dívky a podivná slova té druhé; a také stíny, které padly náhle na jeho minulost.

- *Co mám společného s Lorgan? Proč mne nazvala jejich poslem?*

Samo slunce jako by náhle vklouzlo do džbánu u jeho lůžka.

Hladina vody podobná dokonalému zrcadlu vrhala odlesky na rovnou tmavou plochu stropu. Pozoroval chvíli barevné střípky, které se skládaly nad jeho hlavou, než si uvědomil -

- *To není slunce.*

A zároveň do jeho mysli vnikl hlas bez zvuku, slova bez slabik; pronikavá výčitka.

- *Jsmě vševědoucí a bezmocní. Nemůžeme se s tebou setkat; nemáme nic než své stíny, barvu a hlas. Nikdy tě nenapadlo, že Lorgan Ištry nenávidí? Kdysi jsme je stvořili jako průvodce a kulisy démonů, ale Ištrové se vzápětí stali břemenem. Všechno, co od Lorgan pochází, musí projít rukama argenitarů~liot~yáw, argenitarů s Duší... a ruce Ištrů jsou až příliš lačné...*

Zachvěl se; napadlo ho, že to všechno je jenom výplod jeho představivosti. Možná blouznil; kým vlastně byl, aby měl právo přičítat Lorgan lidské emoce: nenávist... a sebelítost...?

Gingoxalel dřív nikdy nepřemýšlel o sobě a o věcech, které se jeho zásluhou dostaly na Hiwaiw - byl stvořen tak, aby o nich nepřemýšlel - ale teď se tomu nedokázal ubránit; posedla ho touha po vzpomínání. Odnepaměti se setkával s předměty, které měly vlastní Duši, a s jinými, které alespoň nesly pečeť Lorgan; a nebyl to jen Artgahal a Tard~elgin, nýbrž i nesčetné další. Někdy je sám vyrobil a Lorgan pouze změnili jejich podstatu, a občas je také získal výměnou za jiné; v dřívější většině případů však ani netušil, jak se ocitly v jeho domě. Nacházel je na známých místech: ležely na prahu nebo se vynořily na dně staré truhly; a pokaždé je vzal k sobě s pocitem, že je zná a užívá odpradávně. Strašlivé bylo to, že sám je nemohl používat; Lorgan ho stvořili jen jako posla, jako nástroj; proto se nazýval zbrojífem; a nesměl ty předměty ani svévolně darovat lidem, pokud nedostal znamení...

Když ale nyní pátral po minulosti některých z nich, objevoval v paměti trhliny.

- *Snad jen o Tard-elginu vím všechno, pomyslel si, a jeho ruka bezděky sklouzla k šíji -*

Tard-elgin nenalezla.

Diana...

Ponořená v protonaci prohlížela věž.

Potřebovala informace a potřebovala je rychle. Věděla, že čím dříve se pokusí utéct, tím větší bude mít šanci na úspěch. Nemohla spoléhat na to, že její podaří venku zmizet Ladoru Neelovi z očí: byl ozbrojen a bála se číst mu myšlenky. Navíc se dalo čekat, že při další cestě za hranice Arquadasu ji bude doprovázet celá eskorta. Řekla Kaotovi až příliš mnoho v té nepochopitelně sdílné náladě, do které se dostala.

Nesměla mu dopřát čas, aby mohl o tom rozhovoru přemýšlet.

Viděla Arquadas v proudu přelévajících se dní a vstřebávala do sebe neměnný pořádek, který v něm vládl. Dvě hodiny před svítáním už celé měsíce nebyl nikdo vzhůru, a ten klid zpravidla trval ještě dlouho po rozbřesku; vojáci nedrželi hlídky, V zátoce Zigard~táné objevila na břeh vytažený člun, v jednom z krasstů malou termojadernou baterii k pohonu; to obojí se mohla pokusit ukrást. Pak ohledávala kopuli a tehdy málem propadla beznaději, protože si uvědomila, že elektronického Hlídače stěží dokáže oklamat; jenže pak si naštěstí všimla podzemních místností v nitru Tagoanu a větracích šachet ústících mimo Arquadas. Jednou z nich se mohla protáhnout.

Chyběla v ní mříž.

Cím déle o tom uvažovala, tím podivnější se jí to zdálo.

Bylo to vlastně téměř... podezřelé.

Pátrala hlouběji v čase po příčinách takové šťastné náhody; hledala okamžik, kdy tu mříž někdo odstranil... a náhle si uvědomila, že informaci o tom není možné nalézt. Nedokázala s jistotou rozhodnout, jak přesné se to stalo, a to mohlo znamenat jen jedno: ten, kdo si tu tajnou stezku zřídil, smazal stopy svého zásahu z protolace.

- *Udělal to tentýž člověk, který mi bránil číst Ladorovy myšlenky? Ale kdo?! Kdo to může být? Snad nějaký fomalhiwan... nebo florainský špeh... a nebo dokonce sám Lador Neel... ?*

Otřásla se.

Měla pocit, jako by se kolem ní svíral neviditelný kruh jakéhosi nepopsatelného nebezpečí. Jenže nemohla nic dělat, dokud byl kdokoliv z Arquadasu vzhůru, a tak se přinutila vlézt do postele. Musela si odpočinout; ten další den měl být dlouhý.

Spala s amuletem v ruce a oblečená.

####

Vstala uprostřed noci, hodila přes sebe teplý vlněný plášť a sjela výtahem do přízemí Arquadasské věže. Hala připomínala čekárnu bezvýznamného lokálního letiště - prázdná, s prosklenými stěnami, s podlahou obloženou tenkými deskami ze zašlé žuly, které na sobě měly šmouhy rozmazané špíny. Matné nevlídné šero vyvolávalo neodbytný pocit chladu, ospalé nudy a vzteku nad ztraceným časem. Diana se otřásla. Cítila se bídne po té neklidné a příliš krátké noci; potřebovala ještě chvíli spát a potom meditovat, ale nebyl na to čas.

Vyklouzla na dvůr osvětlený špinavými skomírajícími lampami, které visely na holých zdech krasstů. Prostranství kolem věže se až příliš podobalo vězení: betonové stěny, udusaná hlína, ocelově šedý plášť kopule. Najisto vstoupila do jedné dveří a vzala baterii. Snadno ji mohla nést; nebyla větší než kniha.

Snažila se nevnímat strach, který se v ní náhle probudil, ale přesto jí připadalo nesnesitelné zůstat na tom místě třeba jen o vteřinu déle, než bylo nutné. Vrátila se do výtahu a sjela o další dvě patra níž. Proběhla chodbou, kterou dokonale znala z protonace, a našla šachtu s ocelovými příčkami, po nichž se snadno dalo vylézt...

Byla venku.

Noc přelévající se k ránu ji objala jako ledová náruč, sápla se po jejích holých rukou, pohltila ji a obklopila fialovými odstíny tmy. Vzduch byl chladný a ostrý. Bezbrhé fomalhiwské nebe, které se tak náhle rozevřelo nad její hlavou, v ní vyvolalo zřetelný a přitom stěží vyjádřitelný pocit nesmírnosti: nesmírnosti planety, nesmírnosti vesmíru; závratí z děsivého, ničím nezaplnitelného prázdna. Hvězdy se zdály oslnivě jasné - předzvěst mlhy a vlhkého, sychravého počasí. Nízko nad rozlehlou a temnou plochou Landerského jezera jako drahokam visela fomalhiwská Jitřenka, planeta Denga.

Vzpomínka na noční rozhovor s velitelem bledla v Dianině mysli, jako bledne vzpomínka na sen; o to ostřeji však vystoupily obrazy oné napůl zapomenuté vize, kterou prožila předtím.

Nepamatovala si nic určitého. Utkvěl jí jenom vjem nepopsatelných barevných obrazců, v nichž chybělo cokoliv konkrétního: barvy* tvary i význam; a z celé té záležitosti zdánlivě nezůstalo nic než tíha kamenného amuletu, který visel na její šíji ukrytý pod látkou kombinézy. Přesto věděla, že ve skutečnosti v její hlavě spí jakési informace. Byly to hluboko pohrbené indicie, které se mohly vynořit na povrch v předem neodhadnutelné chvíli.

Čekala na to.

Čekala neustále.

Člun byl jen zpola vytažen na břeh a Dianě se snadno podařilo odtlačit ho do vody. Tiše a rychle plula podél břehu... mdle a sinale planoucí věž iřeťanů nechala za zády.

####

Myšlenky, které slyšela na všech stranách, byly jako voda.

Vnikaly do všech koutů, nedaly se uchopit - všudypřítomné, neměnné a dusivé; obklopovaly planetu jako krunýř. Teprve daleko na jezeře pocítila Diana s plnou silou tlak psychosféry Hiwaiw, opírající se do jejího bezbranného vědomí. Závrat' z otevřeného prostoru, která ji přepadla po přistání, byla jen slabým ozvukem kakofonie myšlenek, kterou vnímala teď...

Původně doufala, že s pomocí telepatie snadno určí směr, kterým se nacházejí lidé, ale po hodině marného úsilí si musela přiznat, že stopy jejich přítomnosti nedokáže vydělit z té beztvaré myšlenkové záplavy. Protonace byla hluchá... a ona zůstala bezradná, odkázaná na náhodu.

Přesto nepropadala panice.

Na východě se objevil pruh světla; teprve teď začínalo svítat. Mezitím Diana po pravé ruce spatřila deltu řeky Landré a z náhlého popudu do ní zabočila. Podle mapy v Arquadasu věděla, že se tím částečně znovu přiblíží k věži; jenže právě to mohlo zmást případné pronásledovatele. Byl už den, když překonala bažinatý úsek a ponořila se znovu pod klenbu lesa. Přirazila ke břehu, vystoupila a pokusila se telekineticky zvednout člun...

Bleskově se odlepil od hladiny a vyskočil vzhůru tak prudce, že ji to až vyděsilo.

Mohla pohybovat věcmi neuvěřitelně snadno; nepamatovala si, že by k tomu někdy dřív potřebovala tak málo úsilí. Ukryla člun do hustého křoví nějakých deset metrů od řeky, ale přesto se nemohla nabažit moci, kterou měla nad věcmi. Narazila na zarostlou a téměř nepoužívanou stezku a pustila se po ní naslepo, a přitom zvedala kamení a listí a nechávala je vířit kolem sebe jako ozdoby vetkané v nehmotném závoji, než si uvědomila, že -

Ze sám argenit je tím chaosem v její mysli, tím příkrovem svazujícím planetu; a prozařuje každou molekulu **vzduchu**, každou částičku hlíny...

Něco se změnilo^ pocit úlevy a okouzlení zmizel. Atmosféra lesa jí náhle připadala tíživá.

- Tak cizí **to** všechno. Příliš otevřený prostor; prázdnota; holá **pláň**, nad kterou **se žene** vichřice.

Pokusila se vybavit si Gerdu; Mirapolis; napadlo ji, že ta vzpomínka by jí mohla přinést klid. A z paměti se jí vynořil Lown aos Gleewat: prostorný dům v lesích za městem, zahrada s vysokým plotem. Znala ho dokonale; strávila tam mnoho let.

Bylo to vojenské pásmo; uvnitř se setkali lidé, kteří měli psychotronické schopnosti, a byli odsouzeni zůstat tam navždy; nikdo z nich nesměl Lown aos Gleewat opustit. Iřeťané měli příliš velký strach z gleewarijských zrůd. Přesto ji to poznamenalo méně, než by se dalo čekat; než dospěla, její myšlenky tihly k jiným věcem, takže si dlouho vůbec neuvědomovala, že to místo je vězení.

Když to pak pochopila, nezůstala už v tom domě dlouho. Přineslo jí to obvinění, falešný soud, kajutu v *Assianu*.

Ostatním vyhnanství na Prité.

Přece jen měla před sebou cíl, a ten byl tak jasný a zřetelný, že zastínil všechno:

Získat argenit; získat **ho** v podobě krystalů popisovaných v **archívech**, pokud je kdekoli **na** Hiwaiw.

S jeho pomocí proniknout na Pritu...

žádná zbraň iřeťanů.

Gingoxalel...

Pochodně hořely v železných koších, osvětlovaly místnost vytesanou ve skále: hrubé kamenné stěny, nerovnou podlahu, vysoká úzká okna nepravidelných tvarů, za nimiž visela noc jako černé plátno. Objevil toto sídlo kdysi a strávil tam nějaký čas ještě předtím, než začal žít v městě Barrinu... a nyní viděl, že během let se nijak nezměnilo. Málokdo ho zřejmě navštěvoval; leželo příliš vysoko v horách, severně od města Haldrinu - vytesané v úbočí jednoho ze štítů Garnasat Minge.

Ani Iřťové nepřišli.

Pravděpodobně už věděli, že Gingoxalel Tard~elgin nemá. Po požáru v lese zřejmě uprchl do Stínového údolí; měli panickou hrůzu z ohně; a pokud se později znovu *vypravili* do enklávy, jistě vyčetli celou tu událost z protonace. Pak se dalo čekat, že amulet buď sami našli, nebo alespoň zjistili, kdo ho odhalil před nimi, a toho člověka nyní pronásledovali...

Pokud ovšem nenavázal s Tard~elginem kontakt; pak by byl amulet pro Iřtry bezcenný. Ale to ho stěží mohlo napadnout, pokud netušil, že pronásledovatelé jsou mu v patách.

Gingoxalel seděl na kamenné lavici a kolem ramen a boků měl obtočenou laňčí kožešinu, protože noc byla chladná; jeho široká hrud' však zůstala nezakrytá, hladce se lesknoucí zlatem. Měl lidskou podobu. Díval se na Dianu Carent Millesovou, nehybně odpočívající na

vybledlé podušce v rohu... ale ona jeho pohled neopětovala. Předchozího dne pro ni z *menelhave~rinó* stvořil vzdušné černé šaty s onyxovou sponou a zlatooranžový plášť, od kterého se nádherně odrážely její vlasy, a donutil ji převléknout se, protože nesnášel, když ženy chodily v kalhotkách.

Jenže ani oblečení ji nezměnilo; zůstalo v ní cosi nezvykle racionálního.

"Musí existovat způsob, jak cestovat jinak než R-A prostorem!" ozvala se netrpělivě. Její hlas byl až příliš zvučný; odrážel se od kamenných stěn; a Gingoxalel věděl, že mu nikdy nevymizí z paměti.

"Jinak než R-A prostorem?" opakoval. Zamyšleně přešel dlouhými spáry po kamenné desce stolu. "Sám R-A prostor je příliš daleko, než aby se dal použít na jakékoliv cestování. Ale můžeš levitovat. Nebo tě někdo může teleportovat. A nebo si můžeš vylézt na můj hřbet a já tě odvezu, kam budeš chtít." Obtížně hledal igeralská slova, ale učil se rychle. Byl zběhlý v *balcharwáš~mijat* vstřebával do sebe informace z Dianiny mysli.

"Nestačí mi levitace. Já se musím dostat do vesmíru!" vyhrkla.

"Mimo Hiwaiw?!"

"Daleko od ní."

"Proč?"

Vyslala do jeho mysli obraz Prity: divoké džungle kdesi na okraji Igeru, v níž ze dne na den přežívají gleewarinové posláni do vyhnanství. Uškříbl se, ale neřekl na to nic.

"Znáš nějaký způsob, jak se tam dostat... jinak než R-A prostorem?"

"Možná ano," připustil. "*Gan~sengare~mea* myšlenková projekce."

"Co je to?"

"Rychlý přesun z místa na místo. Snad právě to, co by sis přála. Pokud cestuješ do neznáma, přesnost není větší než tisíc mil, ale pro mezihvězdné cesty to stačí. Jedině pokud svůj cíl dobře znáš a jsi schopná dokonale si ho představit, můžeš se odvážit přistát přímo na planetě; pak je totiž šance, že neskončíš ani pod povrchem, ani mnoho mil nad ním. Sám jsem to nikdy nezkoušel - právě proto, že *gan~sengare~mea* se nedá použít na Hiwaiw, nýbrž jen ve vesmíru... ale mohu to najít na dardeawáš-algám a naučit se to."

"A potom to naučíš mne."

Gingoxalel se tiše zasmál.

"To sotva. Neznáš základy *balcharwáš~mijat*. Pochybuj, že se ti to podaří."

Vrhla na něj pohled plný zuřivosti.

"To uvidíme!" odsekla.

Založil si ruce za hlavou a pozoroval ji třpytícíma se očima. Lorgan ho opustili; náměh žádnou z jejich věcí, kterou by mohl opatrovat, a náhle pocítil prázdno.

Uvědomil si, že to pro ni udělá; že pro ni udělá cokoliv.

Jejich cesty se nutně musely zkrřížit; vždyť už předtím mu vzpomínka na Dianinu modré vlasy a kočičí obličej nedopřála klidu. Ráno toho dne ji hledal v Arquadasu a z protonace se dověděl, že vyplula na jezero; potom se ptal Gidy Lawiah a v Laota Šitě mluvil s chardským durunghirem jménem Bragiwarš, který ji den předtím viděl na Senpitíwe-lewar. V dračí podobě letěl za ní na západ a dostihl ji během několika dargů. Stěží se jí mohlo podařit mu utéct... přestože se o to snažila. Byla ztracená ve chvíli, kdy se ocitla ve stínu jeho obřích dračích křídel. Vznášel se nad ní, zatímco běžela jako

o život, a pak se snesl dolů, mohutnými spáry ji uchopil kolem pasu a letěl s ní daleko na sever.

Do té chvíle se to odehrávalo tak, jak si představoval: byla v jeho moci a nesl ji do svého sídla; to se od něho koneckonců očekávalo, protože byl tím, kým byl: drakem, monstrem s ohnivým dechem a zlatými křídly. Někdo o tom mohl napsat příběh a uložit ho na dardeawáš-algám - až na to, že takový příběh už jistě byl napsán. Pak přistáli v horách a on vzal na sebe lidskou podobu, zatímco ona se měla tisknout do nejvzdálenějšího výklenku ve skále a hrůzou nedýchat...

Neudělala to. Stála u kamenného stolu uprostřed místnosti a usmívala se.

Jistě; během té cesty si po libosti mohla číst v jeho mysli, protože v té době ještě neznal míru jejich schopností a nenapadlo ho nějak se před ní chránit. Vlastně si ani dobře neuvědomoval, že ona je také argia~lu; věděl to, samozřejmě, ale zapomínal na to. Byl zvyklý na komplikovanou a- dokonale účelnou strukturu *balcharwáš~mijat* v myslích argia~luů z Hiwaiw, a ta v jejím mozku chyběla.

Když zažehl pochodně v síni a přistoupil k ní, setkal se s pohledem studeným a modrým jako voda v horském jezeře; nedívala se na něho, ale skrz - skrz jeho oči, skrz jeho tvář a ramena, jako by byl jen neexistujícím obrazem na stěně z horkého vzduchu. Lehce ji objal, palci vklouzl do prohlubní pod klíčními kostmi, a vzápětí ji k sobě pevně přitiskl. Byl nahý jako vždy pp přeměně. Jeho obrovský, zlatem se lesknoucí úd se vzepjal proti jejímu klínu.

Ale ona ho neobjala; neudělala nic, co by ulevilo jeho touze - a také nic, co by ji roznítlo. Nepohnula se. Cítila zčásti zvědavost a zčásti odpor; odpor především. Gingoxalel se příliš podobal hadu; měl hadí pružnost, hadí pohyby, hadí kůži... a o jeho duši nevěděla nic.

"Nebudu se s tebou milovat," řekla tiše. "A ty mě necháš být."

Chvíli na ni zíral se směsí úžasu, nechápatosti a vzteku. Jeho sevření povolilo.

Nechal ruce sklouznout z Dianiných ramen - dračí drápy se smekly po hladké látce kombinézy, neza nechávaly stopy. Dávno věděla to, co on si s nesmírným zděšením uvědomil teprve v té chvíli: totiž že právě ji nechce získat... násilím. Měl zuřit, trást se vzteky, strhat z ní šaty, ale místo toho - ke své hrůze - byl plný něhy a nikdy nepoznané ohleduplnosti. Zaskočila ho nečekaná zrada, kterou mu připravilo jeho vlastní nitro.

Otočil se k ní zády a vyklouzl do chladné horské noci. Letěl vzhůru až za hranici nikdy neroztávajícího sněhu. Mráz ukHdnil jeho rozbouranou krev; pak mohl zůstat v horách a přemýšlet, kde udělal chybu.

Příliš pozdě pochopil, Jte Dianina přítomnost mu nepřinese slast, jak doufal.

Znamenala jen bezbřehé utrpení.

Jenže on byl rozhodnutý přijmout cokoliv.

Když se pozdě v noci vrátil, našel ji spící na sametové podušce v rohu. Z *menelhave~rinó* ji stvořil šaty a jídlo a zlaté střevíčky, o kterých snila jako dítě, a sobě sklenku a vysoký džbán s vínem.

Už nikdy se jí pak nedotkl.

Diana...

Teprve za několik dní řekla Gingoxalelovi všechno: všechno i tom, o čem nikdo neměl mít ani tušení:

O argenitu.

Myšlenka na krystaly ji pronásledovala neustále... od onoho rozhovoru, v němž se Ermad Kaoto tak hloupě podřekl. Přesto měla strach o tom mluvit; intuice jí říkala, že to celou záležitost jen zkomplikuje; a když se snažila odhadnout, před čím ji vlastně varuje ten neurčitý

potit, napadlo ji jen jedno: že zlatý drak nebude **chtít**, aby odvážela argenit z Hiwaiw.

Jenže nemohla už to odkládat.

Zeptala se ho večer, když seděli ve skalním sídle a probírali se nějakými dardeawáš-algám, které Gingoalel přinesl z Haldrinu. Ta otázka zapadla do měkkého ticha mezi nimi, jako by zbrázdila neklidem křehké příměří.

Zlatý drak mlčel... ale nebyla to zlost.

Premýšlel.

"Krystaly? Myslíš krystaly v Bodech?" ozval se nakonec.

"Nevím, co jsou to body! Představuji si nějaké lesklé, zářící kamení, z kterého vyvěrá energie."

"Elhave-rinó, hustá látka," řekl. "Můžeš ji vytáhnout ze zéwangam~drašlách~ar~saljah, pokud chceš."

Privřel oči a Diana sledovala jeho mysl, jak klouže po hladkých kolejkách zvyku. Struktura *balcharwáš-mijat* byla v jeho mozku zřetelná a ostrá jako jehlou vypálený vzor - přesný návod pro všechno, co potřeboval znát: bludiště plné zkratk a nečekaných spojení, která ji fascinovala. Dokázal se soustředit mnohem hlouběji a intenzivněji než ona, a energii zéwangam~drašlách~ar~saljah uměl využívat tak dokonale, že se jí o tom ani nesnilo. Neubránila se lítosti při myšlence na to, do jaké šíře se mohl rozvinout i její vlastní talent, kdyby se byla narodila na Hiwaiw; věděla jaksí, že ona sama by dokázala víc než zlatý drak. Jenže střípky vědomostí, které získala na Gerdě, se zablýskly jen tu a tam; a vnesly do její mysli víc chaosu než řádu.

Gingoxalel k ní vztáhl spojené dlaně... jeho úsilí rozechvívalo vzduch; mezi zlatými spáry planuly oblou-

ky záře, a ty se náhle v nepostřehnutelné krátkém okamžiku změnil v tu věc. Krystal byl drobný, duhově lesklý, a na omak právě tak teplý jako dlaň.

Když jí ho Gingoalel podával, Diana si všimla, že se mu třesou ruce.

"Není to snadné," poznamenal, jako by se omlouval. *Zéwangam~drašlách~ar~saljah* se brání."

Otáčela krystal v prstech, kochala se oku lahodícími vějířky duhy na jeho hranách. Čekala, že bude mít démonicky rudou barvu, ale byl zelený; zelený měkce a matně jako úlomek nefritu, a z jiného úhlu zase průzračně a temně modrý. Přesto si byla jistá; věděla, že toto je argenit.

"Potřebuji několik takových krystalů," řekla zasněně.

"Dvanáct... nebo třicet; co nejvíc; kolik se jen dá vzít."

"K čemu, denros?!"

"Odvezu je na Pritu."

"Jak? Pomocí myšlenkové projekce?"

"Ano."

Gingoxalel se rozesmál.

"To se ti stěží podaří, Diano."

"Proč myslíš?"

"Při myšlenkové projekci můžeš vézt jen tolik krystalů, kolik svojí myslí dokážeš udržet; tedy jeden; a to stačí na tři, možná čtyři skoky. Podle toho, co se praví *Ogan~sengare~mea* v knihách, nikdo nedokázal přenést více krystalů než tři... a to teprve po mnoha letech neúspěšných pokusů."

"Co se s nimi stane?"

"Vyzáří se. Zmizí ve vesmíru."

Otřeseně na něj zírala.

"Chceš říci, že... že budu muset cestovat R-A prostorem, pokud budu chtít vzít s sebou dost argenitu pro své přátele?"

Pohlédl na ni zamyšleně.

"Ano. Pro **to**, **co** skutečně **chceš**, **ano**," řekl zvolna. "Cítím, po čem toužíš - a je toho víc. Zachránit přátele; samozřejmě. A přitom také zničit několik igerských lodí."

"Nenávidím Iger!'"

Gingoxalel kývl.

"Dokážu pochopit nenávisť. Není snadné vyrvat krystaly ze zéwangam~drašlách~ar~saljah, ale pomohu ti to udělat. Komukoliv jinému než tobě bych v tom zabránil, Diano."

Seděla mlčky, zaskočená takovou upřímností.

"Nepřipadá ti to amorální?" hlesla.

"Když vedeme své války, sloužíme tím Dlouhé hře, která nás kdykoliv může srazit do prachu," prohlásil... a ona nic víc z jeho myšlenek nevyčetla.

###

Cestovat R-A prostorem v malých lodích bylo obecně považováno za riskantní, a naopak velká loď by stěží unikla pozornosti igeřanů; zdaleka nejschůdnější se proto zdálo nechat se odvézt některým z korábů, které často odlétaly z Yulty. Diana ve svých plánech původně počítala pouze s teleportací a levitací - dovednostmi, které znala ještě z Gerdy - ale zdálo se jí krátkozraké spoléhat se jen na ně. Čím déle uvažovala o *gan~sengare~mea*, myšlenkové projekci, tím víc ji to umění lákalo.

Se svými přáteli na Pritě se koneckonců snadno mohla dostat do situace, kdy bude nutné přemístit se někam skutečně **rychle**, a potom *gan~sengare~mea* představovala ideální prostředek; a navíc - díky tomu, že nebylo možné provádět ji bez krystalů, které se nevyskytovaly jinde než na Hiwaiw - o ní nikdo z igeřanů nevěděl.

Nemusela znát *balcharwáš-mijat* k tomu, aby se to mohla začít učit, a kromě strachu o přátele ji hnala 1pýcha: to opovržení v Gingoalelově hlase, když říkal:

"Pochybuji, že se ti to podaří!" Věděla, že jakmile konečně objeví trik, který v tom vězí, kdykoliv už to pak bude moci zopakovat. Se všemi gleewarijskými úkony to tak bývalo: jakmile se podařily jednou, dařily se pokaždé; a praxe přinášela jenom větší jistotu, intenzitu nebo přesnost.

Pokoušela se o to snad tisíckrát - znovu a znovu a marně - a pak, po padesáti pěti dnech příprav, se poprvé na krátkou chvíli ocitla ve vesmíru.

Gingoxalel...

Vynořili se vysoko nad temným povrchem Yulty.

Třetí planeta byla již téměř osídlená; město Cormix, centrum igerské kolonie, zářilo do vesmírné noci milionem světél, nepřírozené jako vřed. Vyhýbali se tomu místu po celou dobu: Gingoxalel intuitivně, Diana z rozumné opatrnosti; jenže nyní potřebovali loď.

Bylo to padesátou sedmou noc poté, co poprvé mluvili o krystalech.

Gingoxalel ve své dračí podobě nevnímal záření a nepotřeboval vzduch; netečný vůči vesmíru levitoval hvězdnatým prázdňem, proploval nad pustými pláněmi světa bez *zéwangam~drašlách~ar~saljah*. Stále ještě ho to naplňovalo údivem: ta nečekaná pronikavost a hloubka Dianiných schopností. Nevěřil, že se ta dívka dokáže naučit *gan~sengare~mea* - a ona to nejen zvládla, ale navíc k tomu potřebovala neuvěřitelně málo času. Byla možná jednou z nejnadanějších osob v celém Igeru - a Gingoxalel si s trochou hrůzy uvědomil, že pravděpodobně by našla jen málo sobě rovných i... na Hiwaiiw.

Společnými silami vytrhli krystaly z shaikortského Bodu a odbesli je do vesmíru. Výsledek jejich úsilí se trpytil na Dianině šíji skryté pod nesčetnými vrstvami ochranného obleku:

Náhrdelník z čistého argenitu.

####

Křižník *Irmegasse XXVII.* visel nad opálově modrým kotoučem Yulty, po němž se nepostřehnutelně pomalu plazil terminátor a v závěsu za ním noc: hladová ústa vesmíru. Ostrou siluetu lodi změkčovaly chvějivé křivky ochranného pole, ale oni věděli, že není tak neproniknutelné, jak se zdá. Seděli v jednom z dlouhé šňůry zásobovacích modulů, které se neviditelným koridorem šplhaly k lodi z rampy v Cormixu Alfa, zatímco původní náklad teleportace vrhla do moře, a seděli k sobě zády, dotýkající se navzájem co nejméně.

Beztak se brzy měli rozdělit.

Pocítili slabou gravitaci lodi a prostorové směry se obrátily; trup křižníku přestal být těžkým baldachýnem na nebi a změnil se v obrovskou temnou pláň, ke které se snášeli dlouhým obloukem. Byli už pod bublinou ochranného pole. Zásobovací modul opustil koridor lanovky a dlouhá neviditelná vlákna jeřábu se ho zmocnila, aby ho dopravila k otevřeným vratům přechodového prostoru. To byla chvíle, na kterou čekali. Gingoxalel sevřel Diáninu paži, beztvárovou a neohrabanou v tlustém obleku. Konečně byli dost blízko, aby se nemusel bát chyby při zaměřování... a to znamenalo, že se s dívkou ze Sirlainu rozloučí; že ji neuvidí už nikdy.

Přemýšlel, co jí říci v tak děsivém okamžiku: jakou větu - nebo slovo - aby se její vrylo do paměti navždy...

Vteřiny plynuly.

Neřekl jí nic.

Přes protonaci jasně vnímal křižník, jeho chodby a zákoutí a slabá místa, a ve vteřině teleportoval Dianu hluboko do jeho nitra. Sám zůstal v uprázdňeném prostoru své slepé lodi s jediným krystalem v ruce, neče-

kaně skleslý... a snažil se nevnímat temnou beznaděj, která se probouzela v jeho myšlenkách.

###

Mohli ho spatřit v průzorech - okřídlené monstrum na bledém pozadí Yulty, které utíká do stínu vesmírné noci; ale nedívali se, protože poplašené zařízení ječelo a oni byli až příliš zaměstnaní. Gingoxalel zmizel z obrazovek gravidarů, protože levitace vyrovnávala prostor zakřivený hmotou, a zbraně křižníku byly příliš těžkopádné, než aby ho mohly zasáhnout; jenže klasické starobylé radary ho dokázaly sledovat bezpečně a jednomístné stíhačky bleskově startovaly z otevírajících se ramp.

Obklopila ho modravá síť, od které se odrážely střely - a když se k němu jedna ze stíhaček těsně přiblížila, vrhl se po ní svými mohutnými spáry; rozerval její kovový plášť, jako by to byl papír, a jeho strašlivé čelisti rozdrtily nádrž s palivem. Na vteřinu vzplanul oheň zažehnutý dračím dechem, ale vzápětí vzduch z kabiny unikl do vesmíru a z lodi nezbylo víc než cáry zkroutceného kovu.

Pronásledovatelé zaváhali.

Gingoxalel netoužil po boji. Nutně potřeboval chvíli klidu, aby se mohl soustředit a promítnout sám sebe k Hiwaii; a teď, když si vybojoval trochu času, využil toho okamžité:

Gan~sengare~mea.

Igeřané zděšeně zírali na obrazovky radarů, protože zlatý drak zmizel.

Diana...

To byla Prita: zahalená mraky, sálající horkem a vlhkostí... svíraná příkrovn divoké džungle. Nazeleňalé světlo blízkých, navzájem se téměř dotýkajících slunců ety Havrana dávalo atmosféře jedovatý nádech.

Ta planeta byla horší, než Diana čekala.

A ledacos se zdálo nepochopitelné.

Vlastně se až do konce nezbavila úžasu nad tím, jak hladce a snadno proběhla cesta z Hiwaii. V chodbách větracího systému křižníku *Irmegasse XXVII.* strávila dvacet osm dní, zásobená vodou a jídlem z *menelhave~rinó*, které mohla doplňovat, kdykoliv se vynořili do Základního prostoru. Pluli kanálem Haga, který jako jediný vedl z Hiwaii; po mohutné pevnosti u gamy Leporis minuli Ránu a Alaraph, okrajové a málo významné světy, a přes Denebolu dorazili na Deneb Okab.

Byli pouhých devatenáct světelných let daleko od Prity, ale nic to neznamenalo; v otevřeném atlase, který igeřané náhodou nechali ležet v jedné z kajut přímo pod mřížkou klimatizace, Diana nenašla žádný kanál spojující Deneb Okab s etou Havrana. Mnohem vhodnější hvězdou byl Zuben Elgenubi 1. Ležel Pritě nesrovnatelně blíž; dělily je pouhé tři světelné roky překlenuté koridorem jménem Xin.

V této chvíli Diana musela *Irmegassa XXVII.* opustit. Haga zde končila, vlévala se do kanálu Darš, a gleewari neměla tušení, kam křižník zamíří. Zdálo se jí však pravděpodobné, že jeho cíl je někde v centru impéria... zatímco ona se musela dostat k okraji.

Křižník se v soustavě Deneb Okabu zdržel několik dní, a to byla další z řady šťastných náhod. Diana teleportovala argenit do pásu asteroidů a sama opustila loď myšlenkovou projekcí, uzavřená v hladké rakvi z *menelhave~rinó*, která pohlcovala záření; našla svůj náhrdelník z krystalů a levitovala nad planetou Nobbe, neviditelná pro gravidary i radary. Po dvou dnech se zachytila na plášti civilní lodi letící na Cursu, a ponořila

se s ní do proudu Darše, těsněji než kdy dřív obklopená R-A prostorem...

Právě v tomto úseku cesty si uvědomila, že R-A prostor viděla i na Hiwaii - tehdy, když zkoumala lorganský amulet: byly to tytéž tvary a barvy, tentýž nelidský řád nepochopitelného světa. Souvislost se přímo nabízela: napadlo ji, že za všemi šťastnými náhodami snad stojí ten kámen, jakási jeho skrytá **moc**, která ji provází... a naplnilo ji to klidem a důvěrou.

Byla pravdě blízko a zároveň nevýslovně daleko.

U Zuben Elgenubi 1 se pustila pláště té lodi a proklouzla Zřídlem kanálu Xin. Nikdo ji nepozoroval. Za dva dny proletěla Xinem a vynořila se nad Pritou...

A štěstí ji opustilo.

Protonace planety se zdála rozlehlá a mělká, přetékající slepým pohybem přírody: boji bez nenávisti, uspokojením bez touhy, životem bez vědomí pomíjivosti... plochými pseudomyšlenkami zvířat. Když Diana začala Pritu zkoumat - a udělala to okamžitě, sotva vstoupila do* Základního prostoru ety Havrana - měla pocit, že v tak nedotčeném světě jakákoliv myšlenka, jakákoliv aktivita lidí musí planout na mdlém pozadí jako ohnivě písmeno, jako nepřehlédnutelný bod; jenže mylila se. Nedokázala najít žádné stopy svých přátel z Mirapolis, neslyšela nejmenší ozvěnu jejich myšlenek; a i když je volala stejně naléhavě jako tehdy v kajutě *Assianu*, odpověď nepřišla.

Přistála před terminátorem a litovala toho, sotva přišla noc. Stíny se přiblížily na dosah, les ji obklopil bezpočtem děsivých zvuků; a přestože s tím skoro najisto počítala, nikdo z jejích přátel nepřišel. Blasterem, který si přivlastnila v *Irmegassu XXVII.*, zapálila malý oheň z nalámaných větví, ale bylo z nich víc kouře než světla; dohořely ctřív, než čekala, a ona neměla odvahu sbírat další. Přechkala dlouhou dobu do svítání chvíli ukrytá mezi balvany nebo keři, chvíli v pohybu - plná hrůzy z dravců, hadů, jedovatých rostlin, nemocných zvířat a hmyzu; a sliníce přivítala s úlevou, unavená k smrti.

K polednímu dalšího dne objevila místo, které jí připadalo dost bezpečné, aby na něm mohla spát: končil tam les a začínala rozlehlá, do dálky se táhnoucí zvlněná pláň. Řekla si, že lesní zvířata nepůjdou tak blízko k pláni a štěpní zvířata se zase nepřiblíží k lesu; a to ji uklidnilo natolik, že si lehla do voňavého mechu mezi posledními stromy, obklopila se bedněním z *menelhave~rinó* a usnula na několik hodin.

Zdánlivě se nestalo nic; nic nepozorovala. Ale -

Když procitla, nebyla už v lese.

Bílý strop té místnosti ji neoklamal.

Pod barvou nebyla obyčejná zeď. Cítla mnoho a mnoho vrstev granoplastu a oceli, které ji oddělovaly od světa venku. To místo bylo zajištěné tak, jako by mělo odolávat divokým útokům během války: křižník nebo vesmírná pevnost. Napadlo ji, že se snad právě probudila v kajutě *Assianu* - co víc, že snad nikdy ani neopustila tu loď a jen se jí zdálo o Hiwaii a o Pritě.

Pak si uvědomila, že má na sobě hrubé šaty z *menelhave~rinó*, které si stvořila po přistání.

Chvatně zatápala rukou po své šíji...

Amulet měla, ale řetěz krystalů zmizel.

Ponořila se do protonace a objevila další místnosti pod příkrovn; byl to rozsáhlý podzemní labyrint, skrytá základna, kterou kdosi vybudoval zde na Pritě. O těch lidech nic nevěděla. Mnoho informací bylo utajených,

přemazaných šedými skvrnami.

-Tajná základna gleewarinů... ? Možná že ti, kteří byli posláni do vyhnanství před námi, se odtud pokoušeli navázat kontakt s n~sit~nem... a vybudovali toto podzemní sídlo igeřanům před nosem.

Zasmála se.

-Možná uvidím floraíny. Kdo jiný než n~sit~n by mohl financovat tak rozsáhnou stavbu - a kdo jiný než skuteční gleewarinové by mohl tak dokonale vymýtit z protonace informace o její existenci... ?!

Vstala z kovového lůžka s tvrdými matracemi a nohy se jí podlomily. Točila se jí hlava; napadlo ji, že je možná pod vlivem nějaké drogy. Bylo podivné, že se pokusili jí uspat - ale zřejmě k tomu měli nějaké závažné důvody. Dovrávorala ke dveřím...

Byly zamčené.

Zaskočilo ji to.

-Lúware! Aido...?! Co to má znamenat?

Granoplast pohltil telepatický výkřik, ale ještě měla hlas a pěsti.

"Luware! Aido!"

Prudce zabušila do dveří. Zvuk, který se ozval, byl tichý a nevýrazný; bílý nátěr maskoval ocelový pancíř. Přesto ji snad kdosi slyšel - a nebo prostě jen skryté kamery prozradily, že už je vzhůru; když došla zpátky k posteli, sotva se držíc na nohou, dveře se otevřely.

Zнала toho, kdo vstoupil.

Zírala na něj a krev jí tuhla v žilách, zatímco v žaludku se rozlévalo olovo a mozek zaplavovaly vlny bezbřehé hrůzy.

Ten člověk byl **igeřan**, igeřan z Arquadasu - Ernad Kaoto.

Vstoupil a zavřel za sebou dveře, zatímco ona klesla zpátky na postel.

Nevypadal nebezpečně; ruce měl prázdné a usmíval se, a co víc, místo uniformy měl na sobě volný civilní oblek; jenže pro ni představoval všechno zlo Igeru.

"Co tu chcete?" hlesla.

"Chci vám gratulovat, slečno Millesová," řekl.

"Gratulovat...?!"

"Gratulovat k vaší podnikavosti a genialitě. A také odpovědět na vaše otázky, pokud nějaké máte."

Ruce se jí trásly. Téměř nevnímala, co igeřan říká; natolik ji šokovala jeho přítomnost.

"Jak jste se sem dostal?"

Kaotovy dokonalé zuby se zablýskly v úsměvu.

"Skutečně chcete vědět tohle? Ze všech možných věcí právě - jenom - tohle?!"

Diana pokrčila rameny. Zvedla k němu oči plné slz.

"No dobrá. Letěl jsem z Yulty za *Irmegassem XXVII.* osobní lodí, a pak jsem sledoval tu jachtu, která vás vezla k Elgenubi. Jen minimum lidí bylo do naší záležitosti zasvěceno. Musel jsem vás mít neustále na očích a bránit loajálním císařovým vojákům, aby konali svou povinnost... poté, co vás objevili."

Usmíval se a ji náhle zaplavila nová vlna naděje.

- Bránit... loajálním vojákům! Bránit, aby konali povinnost. Pro nekonečný vesmír! - možná, že on a floraíni...

"Pracujete pro n~sit~n?" vyhrkla.

Jeho oči potměly; dostaly barvu břidlice.

Úsměv se vytratil z koutků úst.

"Pracuji pro Iger. Tak jako vy."

Rozhlédla se kolem. Napadlo ji, že snad nemůže mluvit; že v pokoji je nějaké odposlouchávací zařízení, takže Kaotovi nezbyvá než předstírat, že patří k nim; a otáčila se hrůzou.

Opatrně nahlédla do jeho mozku.

Granoplastový štít, který dřív chránil jeho myšlenky, byl pryč; a zdálo se, že jeho vědomí je otevřené a dokonale přístupné. Přimkla se k němu a vklouzla do něho jako do otevřené tůně... a tam se *zarazila* o stěnu hladkou jako sklo.

Hradby se zvedly proti ní - důvěrně známé nepřátelské hradby, které už jednou dobývala.

Se vzpomínkou na horké poledne na Fomalhiwě, na kopuli nad hlavou - na třpytivou **věž**, u které tehdy stála - poděšeně couvla z jeho mysli, dokonale zmatená a zaskočená. Poznala ho okamžitě; on, právě on s ní bojoval v Arquadasu, když se pokoušela číst myšlenky Ladoru Neelovi... přestože tehdy to netušila: právě **on**, igeřan.

Pohlédla na něj se směsí zvědavosti a obdivu.

- *Gleewarin, který infiltroval do igeřanské armády.*

"Proč jste mi bránil číst jeho myšlenky?" hlesla.

"Protože zpráva, kterou jste četla v Assianu, se Ušila od té, kterou Lador Neel původně sepsal. Nenechal jsem v ní žádnou zmínku o argenitu. I jeho samotného jsem musel zhypnotizovat... ale nechal jsem ho mluvit proti igeřanům, abyste neměla podezření."

"Proč to všechno, denros?!"

Kaoto se usmál s trochou samolibosti.

"Snažil jsem se naznačit vám, že na Hiwaiw je argenit. Ale nesměla jste tušit, že o něm víme."

Ta slova těžce dopadla do její mysli. Nechácala, co tím chtěl Ermad Kaoto říci; bylo to náhle tak absurdní.

A on pokračoval.

"Počínala jste si výborně, Diano. Objevila jste tu šachtu i člun a dokonce vás napadlo vzít si z Arquadasu baterii. Rozumějte - nám se nikdy nepodařilo navázat s domorodci kontakt; a uvolnit krystaly z pole obklopujícího planetu jsme bez jejich pomoci nedokázali. Dostal jsem nějaké do Arquadasu, ale ne do vesmíru; a s divochy nebyla řeč. Zato vám věřili. Necítili ve vás faleš."

Nedokázala odhadnout, jestli ten člověk mluví vážně nebo jestli se jí vysmívá. Hluboko v jejím nitru se probouzelo poznání... každou vteřinou mohlo zaplavit její mozek. Slyšela, jak jí temně a hlasitě buší krev v hlavě.

"Potřebujete krystaly... pro n~sit~n...?" hlesla nejistě.

"Proti n~sit~nu!" odsekl. V jeho hlase zazněla netrpělivost. "Zastavíme ty zelené cfóby jejich vlastní zbraní. Proto jsem vám přišel gratulovat, drahá Diano! Obstarala jste argenit pro generální štáb *Ylgerim Uell 'char Tenwasq Ld'shim* v poměrně krátkém čase s minimálními finančními náklady. Pravděpodobně dostanete Císařskou stuhu za zásluhu."

Zůstala ochromená hrůzou. Nepokryt se jí vysmíval. Všechny její naděje, všechny teorie a konstrukce se zřítily **naráz** jako odseknuť větve, a ze stromu zbyl holý kmen, prostá pravda bez příkras: strašlivé **vědomí, že** byla tak nesmírně... podvedena.

- *Tedy gleewarin, gleewarin pracující pro igeřany; je vůbec možné něco takového?! A já... já udělala přesně to, co čekali.*

Nebyla schopná vypravit ze sebe jedině slovo... a beztak ani nebylo co říci. Také Ermad Kaoto mlčel. V obličejích se mu nepohnul jediný sval.

"A Aida?" ozvala se po dlouhých minutách ticha. Vlastní hlas jí zněl cize a dutě. ^

Kaoto kupodivu nepředstíral, že neví, koho se ta otázka týká. Pokýval hlavou.

"Bohužel. Loď s vašimi přáteli měla cestou nehodu. Nikdo na palubě nepřežil."

Lhal; **věděla**, že lže.

Ted' už to viděla tak jasně, jako by všechno promítali před ní na stěnu. K čemu by vozili ty čtyři na Pritu?!

Popravili je na Gerdě.

###

Osamělá v té cele bez oken - a v osudu bez budoucnosti - hledala argenit.

Hledala ho v podzemním labyrintu, protože stále zbývala šance, že je někde uvnitř, sice v trezoru a za četnými štíty, ale přesto ještě blízko; vždyť kam by ho igeřané měli odvážet? Snad ho potřebovali ve svých lodích, ale od jejího přiletu neuplynulo víc než dva dny a tak se možná teprve rozhodovali, kde který krystal použít.

A ona znala něco, co igeřané netušili: **věděla**, jak argenit zničit.

Gan~sengare~mea. —

Děkovala osudu, že se to naučila.

Tehdy v Arquadasu - ve chvíli nečekané jasnozřivosti, když zkoumala amulet - zahlédla něco z budoucnosti: obraz četných svých vlastních cest a setkání... na Hiwaiw.

Teprve ted' to pochopila.

V celém Dieru existovalo jen jediné **místo**, kde se mohla skrýt.

Několik hodin strávila bezúčelným pátráním, než se jí konečně podařilo zachytit stopu, která zůstala po krystalech. Byl to odlesk spící energie pronikající štěrbinami... šířící se podzemím jako nenápadný proužek dýmu.

Rozložila menelhave~rinó svých šatů a spojila krystaly se svým vědomím.

Mnohem později - v Gingoxalelově sídle blízko Haldri-
nu - ležela na vybledlé sametové podušce, tak jako mnohokrát předtím.

Zlatý drak nepřišel.

Tušil, že se Diana vrátila na Hiwaiw, ale nechtěl se s ní setkat; nikdy už ji nechtěl uvidět; vždyť co mohlo být pro něj strašnějšího než pohled **na** tu **k** nesnesení přitažlivou tvář...?!

A přesto věděl, že vzpomínek se nikdy nezbaví.

Nic nerušilo nezměrný klid Haldrinského sídla a Diana to vnímala s nesmírnou intenzitou, zatímco její mozek zaplavovaly chladivé vlny *zéwan-gam~drašlách~ar~saljah*. Celým svým nitrem tíhla k Hiwaiw; zamilovala se do té planety; a věděla, že dobrovolně ji nikdy neopustí. Byla ponořená do vizi, z nichž se zvolna vytrácely temné tóny; po všech těch mrtvých obličejích jako poslední zmizel i obraz Ermada Kaota, toho dávného **nepřítele**, který také stanul na Hiwaiw a v jehož duši bylo proto něco víc než jen oddanost Igeru: doutnající touha, osobní zaujetí, stopy... démonů.

Amulet v Dianiných rukou připomínal úlomek hrubého kamene, ale na jeho okrajích se třpytilo světlo; a v tom světle - jako zvuk změněný v barvu - se zachvíval něčí smích.

ilustroval Karel Zeman

(Na povídku *Náhrdelník z Argenitu* přímo navazuje román *Stavitel věží*, který byl oceněn Mlokem v soutěži O cenu Karla Čapka 1993.)